

บทที่ 3 ประวัติการเกิดภาษาอังกฤษ 3 ยุค

วิวัฒนาการของภาษาอังกฤษตั้งแต่เริ่มมีภาษาอังกฤษบนเกาะอังกฤษจนถึงปัจจุบัน แบ่งออกเป็น 3 ยุคดังนี้

๑. ภาษาอังกฤษยุคโบราณ (Old English) ค.ศ. ๔๕๙-๑๑๐๐
๒. ภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English) ค.ศ. ๑๑๐๐-๑๕๐๐
๓. ภาษาอังกฤษยุคใหม่ตอนต้น (Early Modern English)

ค.ศ. ๑๕๐๐-๑๘๐๐

การแบ่งภาษาอังกฤษเป็น ๓ ยุคนี้ เป็นเพราะได้เกิดเหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์ที่ทำให้ภาษาอังกฤษเปลี่ยนโครงสร้างทั้งด้านการสะกด การออกเสียง ระบบคำ สัทวิทยา ไวยากรณ์ และความหมายเปลี่ยนแปลงไป เพราะเหตุการณ์เหล่านั้นได้ชักนำให้ภาษาอื่น ๆ เข้ามามีบทบาทต่อภาษาอังกฤษ จนภาษาอังกฤษต้องเปลี่ยนแปลงไป ที่เห็นได้ชัดเจน คือ เดิมภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีการเติมวิภัติปัจจัยอย่างมากเกือบเท่าภาษาละตินและสันสกฤต แต่ปัจจุบันเหลือการเติมวิภัติปัจจัยน้อยมาก เช่น การเติมปัจจัยแสดงพหูพจน์ และแสดงเจ้าของของคำนาม a book → two books, Jack's hat การเติมปัจจัย s ท้ายคำกริยาปัจจุบันกาลของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ He says และการเติมปัจจัย ed ออกเสียง dental suffix /t, d, əd / เมื่อคำกริยาแสดงอดีตกาล He walked เป็นต้น นับว่ามีการเติมปัจจัยน้อยมากเมื่อเทียบกับภาษาอื่น ๆ ที่เคยเติมปัจจัยมากเหมือนกัน เช่น ภาษาละติน ภาษาสันสกฤต หรือแม้กระทั่งภาษาเยอรมันและภาษาฝรั่งเศส

ประวัติการเกิดภาษาอังกฤษยุคโบราณ (Old English)

เกาะอังกฤษแต่เดิมเป็นที่อาศัยของพวกเคลท์ พวกนี้ใช้ภาษาที่เรียกว่าภาษาเคลติก ปัจจุบันวิวัฒนาการมาเป็นภาษาพื้นเมืองที่เรียกว่า Scottish, Irish และ Welsh ทั้ง ๓ ภาษานี้ได้ถูกอิทธิพลของภาษาอังกฤษปัจจุบันกลืนไว้จนเกือบจะสูญหายไปแล้ว*¹

การเข้าตั้งรกรากบนเกาะอังกฤษของพวกโรมัน และอิทธิพลของภาษาละตินที่มีต่อภาษาเคลติก

พ่อค้าโรมันได้เดินทางเข้าไปค้าขายสินค้ากับชาวเคลท์มานานมาแล้ว ภาษาละตินซึ่งเข้าไปมีบทบาทต่อภาษาเคลติกบนเกาะอังกฤษเป็นเวลานาน พวกนักปกครองโรมันเองก็คิดเสมอว่า เกาะอังกฤษเป็นอาณานิคมของโรมัน ทั้ง ๆ ที่โรมันยังไม่เคยได้รับชัยชนะเข้าครอบครองเกาะอังกฤษ การรุกรานของโรมันประสบความสำเร็จในปี ค.ศ. ๔๓ เมื่อจักรพรรดิคลอดิอุส (Claudius) ให้ทหารโรมัน ๔ หมื่นคนยกพลขึ้นบกที่อังกฤษ และเข้าครอบครองบริเวณตั้งแต่ไต้แม่น้ำฮัมเบอร์ (Humber) ลงมาตลอดภาคใต้ ชัยชนะนี้เรียกว่า Roman Conquest ทหารโรมันได้สร้างป้อมทำด้วยหินเป็นที่อยู่อาศัย ทหารบางคนแต่งงานกับหญิงชาวเคลท์ และชาวพื้นเมืองก็ได้เรียนรู้ภาษาละตินจากทหารโรมัน ตลอดทั้งเรียนขนบธรรมเนียมประเพณี และวัฒนธรรมแบบโรมัน กรุงลอนดอนได้ทวีความสำคัญขึ้น เป็นเมืองศูนย์กลางธุรกิจการค้า ถนนทุกสายในอังกฤษจะถูกสร้างใหม่มุ่งไปสู่กรุงลอนดอน ศิลปะเก่าแก่แบบเคลติกก็ถูกดัดแปลงให้เป็นแบบโรมันทั้งสิ้น รวมทั้งลัทธิศาสนาของชาวเคลท์ก็ได้กลายเป็นแบบโรมัน

*¹ อธิบายเรื่องภาษาเคลติกไว้ในบทที่ ๒

เมื่อจักรวรรดิโรมันเสื่อมอำนาจลง ก็เริ่มถอนทหารโรมันออกจากอังกฤษ ชาวเคลต์กลับมีอำนาจเหนือชาวโรมันที่ยังคงหลงเหลืออยู่เป็นส่วนน้อย ในที่สุดชาวโรมันก็ค่อย ๆ หมดไปจากเกาะอังกฤษที่ยังคงหลงเหลืออยู่เป็นมรดก ที่ทิ้งไว้ให้ชาวเคลต์คือ ศิลปกรรม การก่อสร้างแบบโรมัน และคำศัพท์ ภาษาละตินอีกมากมายที่ปะปนกับภาษาเคลติก

การก่อสร้างของโรมันที่ทิ้งไว้ให้เห็นเป็นหลักฐานได้แก่ถนน ๔ สายใหญ่ที่ตัดจากกรุงลอนดอนขึ้นไปทางเหนือ ตะวันตกเฉียงเหนือ ตะวันตกและทางตะวันตกเฉียงใต้ และมีถนนสายที่ ๕ ตัดจาก Lincoln ไปยัง Severn (ตัดขวางเกาะจากตะวันออกไปตะวันตก) และยังมีถนนสายเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปติดกับถนน ๔ สายใหญ่นี้ด้วย นอกจากงานสร้างถนนแล้ว ชาวโรมันยังสร้างเมืองเล็ก ๆ ขึ้นอีกเป็นจำนวนมากน้อย ๆ เมือง มีการสร้างบ้าน วัด โรงละครด้วยศิลปกรรมแบบโรมัน ภายในบ้านมีเครื่องอำนวยความสะดวกสบายต่าง ๆ เช่น เครื่องทำความร้อน มีการวางท่อประปา พื้นด้วยกระเบื้องโมเสก เป็นต้น แพล้นเครื่องแต่งกายเครื่องประดับก็เป็นแบบโรมัน ประมาณศตวรรษที่ ๓ คริสตศาสนาเริ่มเผยแผ่เข้ามาในเกาะอังกฤษ ในปี ค.ศ.๓๑๔ พระเจ้ากรุงลอนดอนและยอร์กได้เข้าร่วมพิธีทางศาสนากับพวกกอล

อิทธิพลของภาษาละตินในอังกฤษก่อนภาษาเยอรมัน

ภาษาละตินเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาเคลติก เพราะโรมันใช้ภาษาละติน อิทธิพลของภาษาละตินที่มีต่อภาษาเคลติก สังเกตได้จากคำจารึกต่าง ๆ ที่เขียนด้วยภาษาละติน อย่างไรก็ตาม ภาษาละตินก็ไม่ได้แทนที่ภาษาเคลติกทั้งหมด ทั้งนี้เพราะภาษาละตินเป็นภาษาที่ใช้กันเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูงของชาวเคลต์ และในหมู่ชาวเคลต์ที่อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่ ๆ เท่านั้น จากการสังเกตการแกะสลักบนเครื่องมือ เครื่องใช้ จะเห็นร่องรอยของภาษาละติน ทำให้สันนิษฐานได้ว่า คนงานที่ทำหน้าที่แกะสลักสิ่งของเหล่านี้ก็เรียนรู้ภาษาละตินด้วย

สรุปได้ว่า ผู้คนที่อาศัยอยู่บนเกาะอังกฤษสมัยนั้นก็พูดภาษาละตินกันมาก แต่ไม่แพร่หลายถึงขนาดจะคงอยู่บนเกาะอังกฤษตราบนานเท่าทุกวันนี้เหมือนภาษาเคลติก (ภาษาสกอต, ไอร์ิช และ เวลช์) ภาษาละตินบนเกาะอังกฤษเริ่มลดน้อยลงหลังจากปี ค.ศ.๔๑๐ ซึ่งเป็นปีที่กองทัพโรมันกองสุดท้าย เคลื่อนพลออกจากอังกฤษ

กำเนิดภาษาอังกฤษบนเกาะอังกฤษ ชัยชนะของพวกเยอรมันิก (Germanic Conquest)

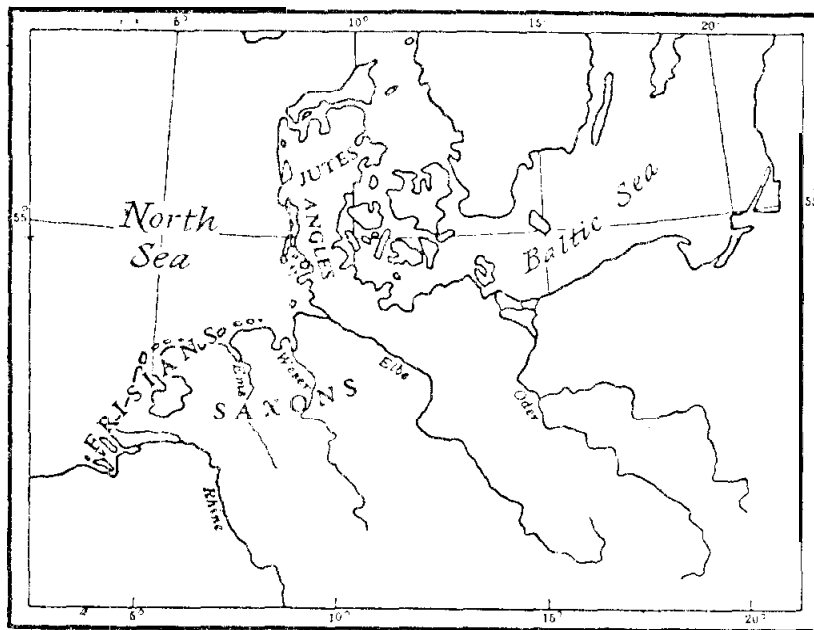
ประมาณปี ค.ศ.๔๔๙ ได้เกิดเหตุการณ์สำคัญขึ้นในประวัติศาสตร์ของอังกฤษและของโลก นั่นก็คือพวกเยอรมันิก (Germanic)*¹ กลุ่มหนึ่งได้เข้ารุกรานเกาะอังกฤษ โดยเข้ามาทางใต้ และทางด้านตะวันออกของเกาะ แล้วแผ่ขยายพื้นที่ที่เข้าครอบครองจนหมดยกเว้นที่ราบสูงทางตะวันตก และที่ราบสูงของสกอตแลนด์

ประวัติศาสตร์การเข้ามาของพวกเยอรมันิกนี้ได้เขียนบรรยายไว้อย่างละเอียดโดยบีด (Bede)*² เขียนเป็นภาษาละตินในหนังสือชื่อ The Ecclesiastical History of the English Nation หนังสือของบีดได้กล่าวถึงชัยชนะของชาวเยอรมันิกที่มีต่อชาวเคลท์ (Germanic Conquest) บนเกาะอังกฤษในปี ค.ศ.๔๔๙ (หลังจากชาวโรมันยก

*¹ ชาวเยอรมันิก คือ พวกที่มีเชื้อสายสแกนดิเนเวีย พวกนี้อาศัยอยู่ในบริเวณตอนเหนือของเยอรมัน เป็นพวกที่อพยพมาจากเดนมาร์ก และจาก Low Countries ซึ่งหมายถึงพวกเบลเยียม ลักเซมเบิร์ก และเนเธอร์แลนด์ปัจจุบัน

²Bede หรือ Beda เป็นชาวนอร์ธัมเบรีย (Northumbrian) เกิดในปี ค.ศ.๖๗๓ และตายในปี ค.ศ.๗๓๕ Bede บวชเป็นพระตั้งแต่อายุ ๗ ขวบที่วัดในเมือง Wearmouth แล้วไปอยู่วัดที่เมือง Jarrow เขาศึกษาริชาการต่าง ๆ แล้วสอนหนังสือ เขียนหนังสือ และทำกิจการทางศาสนา Bede ได้รับสมญาว่าเป็น "The Father of English History" เพราะเขาเป็นคนอังกฤษคนแรกที่เขียนประวัติศาสตร์อังกฤษอย่างละเอียดและถูกต้อง

กองทัพสืบทอดโรมแล้ว) พวกเยอรมันที่เดินทางเข้ามา มี ๓ กลุ่มด้วยกัน คือ พวกจูทส์ (Jutes) แซกซัน (Saxons) และแองเกิล (Angles) พวกจูทส์และแองเกิล พวกจูทส์ และแองเกิล อาศัยอยู่บริเวณชายสมุทรเดนมาร์ค จูทส์เป็นพวกที่อาศัยอยู่ครึ่งภาคเหนือสุด และแองเกิลอยู่ทางครึ่งทางใต้ ส่วนพวกแซกซันนั้นอาศัยอยู่ทางใต้ก่อนไปทางทิศตะวันตกจากกลุ่มแองเกิล โดยอาศัยอยู่ระหว่างแม่น้ำเอลเบ (Elbe) และแม่น้ำเอมส์ (Ems) นอกจาก ๓ กลุ่มใหญ่นี้แล้ว ยังมีกลุ่มที่ ๔ ซึ่งเป็นกลุ่มเล็ก คือ ชาวฟรีเซียน (Frisians) ที่อาศัยอยู่บริเวณชายฝั่งทะเลจากแม่น้ำเวส เซอร์ (Weser) ถึงแม่น้ำไรน์ (Rhine)

*1

รูปแสดงบริเวณถิ่นฐานเดิมของพวกจูทส์ แซกซัน แองเกิล และฟรีเซียนก่อนเดินทางเข้ามาอาศัยในเกาะอังกฤษ ที่ตั้งของ ๔ กลุ่ม นี้ เป็นการระบุของเบ็ด (Bede) แต่มีข้อสันนิษฐานจากนักประวัติศาสตร์คนอื่น ๆ อีกว่า พวกแองเกิลนั้นมีถิ่นฐานอยู่บริเวณส่วนกลางของชายฝั่งแม่น้ำเอลเบ และพวกจูทส์มีการตั้งหลักแหล่งใกล้ ๆ กับพวกฟรีเซียน

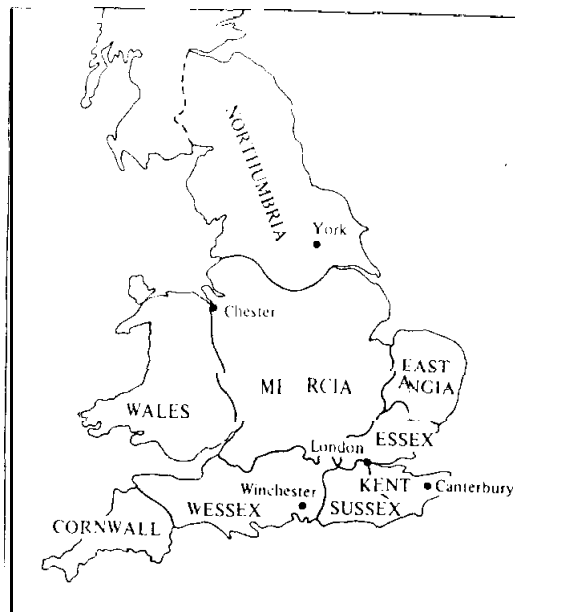
*1 Baugh and Cable, P. 47

อย่างไรก็ตาม ชาวเคลท์ในอังกฤษได้มีการติดต่อกับชาวแซกซันเป็นพวกแรกมานานแล้วตั้งแต่สมัยต้นศตวรรษที่ ๔ ตอนที่โรมันเข้าครอบครองประเทศ และเมื่อโรมันถอนกองทัพออกจากอังกฤษในปี ค.ศ.๔๑๐ พวกเคลท์ก็ขาดผู้คุ้มครอง พวกเคลท์เองเคยขอความช่วยเหลือไปยังกรุงโรมหลายครั้ง เมื่อครั้งที่ถูกพวกพิคส์ (Picts) และสก็อตกรราน แต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะพวกโรมันขณะนั้นก็ต้องพยายามช่วยตัวเองอยู่เหมือนกัน ดังนั้นชาวเคลท์จึงต้องช่วยตัวเองโดยการหาที่พึ่งใหม่ด้วยการรับความช่วยเหลือจากพวกจูทส์ขับไล่พวกพิคส์ และสก็อตออกไป และมอบที่ดินบางส่วนของเกาะให้จูทส์เข้าครอบครอง

เมื่อพวกจูทส์เข้ามาอยู่ในอังกฤษ ก็เริ่มรู้สึกว่ อังกฤษเป็นเกาะที่น่าอาศัยอยู่ จึงเริ่มขยายเข้าไปตั้งรกรากอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ที่เค้นท์ (Kent) การอพยพเข้ามาของพวกจูทส์นี้แตกต่างจากพวกโรมัน เพราะโรมันเข้ามาปกครองมีอำนาจเหนือชาวเคลท์ แต่พวกจูทส์ซึ่งอพยพเข้ามาเป็นจำนวนมากนั้นได้เข้ามาตั้งหลักแหล่งปะปนไปกับพวกเคลท์ ตอนแรก ๆ พวกเคลท์ก็ต่อต้านไม่ยอมให้พวกจูทส์เข้ามาอาศัยอยู่ และยิ่งไปกว่านั้น เผ่าอื่น ๆ ก็ได้อพยพตามพวกจูทส์เข้ามาด้วย คือ พวกแซกซันเข้ามาในปี ค.ศ.๔๗๗ โดยลงเรือมาขึ้นบกทางใต้ของอังกฤษ และเข้าตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองซัสเซกส์ (Sussex) ทางใต้ด้านตะวันออก และในปี ค.ศ.๔๔๕ พวกแซกซันอีกกลุ่มหนึ่งก็เข้ามาทางตะวันตกมาตั้งรกรากที่เมืองเวสเซกส์ (Wessex) จนกระทั่งถึงปี ค.ศ.๕๔๗ พวกแองเกิล ก็เริ่มอพยพเข้ามาทางฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ เข้าตั้งบ้านเรือนของพวกแองเกลียน (Anglian) บริเวณตั้งแต่เหนือแม่น้ำฮัมเบอร์ (Humber) ขึ้นไปทางเหนือ และยังมีพวกแซกซันบางกลุ่มเข้ามาตั้งหลักแหล่งตั้งแต่เหนือแม่น้ำเทมส์ (Thames) ขึ้นไปบริเวณเมืองเอสเซกส์ (Essex) และพวกแองเกิลบางกลุ่มได้เข้ามาตั้งหลักแหล่งที่บริเวณเมือง East Anglia ประมาณปลายศตวรรษที่ ๔

อารยธรรมของชาวแองโกลแซกซัน

ชาวแองโกลแซกซันเข้ามาอยู่ในเกาะอังกฤษ โดยพยายามทำตัวให้เข้ากันได้กับชาวเคลท์เจ้าของถิ่นเดิม แต่ทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ ชาวเคลท์ที่มีผู้น้อยได้ต่อต้านการเข้ามาของพวกเขา จนในที่สุดชาวเคลท์ทางภาคใต้ก็ถูกชาวแซกซันขับไล่ให้เข้าไปอยู่ในรัฐเวลส์ และคอนวอล ซึ่งเป็นดินแดนปลายเกาะอังกฤษ เรียกได้ว่า ถูกขับไล่ให้ไปอยู่ดินแดนปลายสุด วัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ชาวโรมันสร้างไว้เดิมก็ถูกทำลายลง สิ่งก่อสร้างต่าง ๆ ที่เป็นแบบโรมันถูกเผาหินาค การปกครองของชาวแซกซันแบ่งออกเป็นกลุ่ม ๆ มีจักรวรรดิเล็ก ๆ โดยแบ่งออกเป็น ๗ แคว้น คือ นอร์ธัมเบรีย (Northumbria) เมอร์เซีย (Mercia) อีสท์แองเกลีย (East Anglia) เคนท์ (Kent) เอสเซกซ์ (Essex) ซัสเซกซ์ (Sussex) และเวสเซกซ์ (Wessex)

รูปแผนที่แสดงการแบ่งอาณาจักรของชาวแซกซันออกเป็น ๗ แคว้น

การปกครองประชากรในแคว้นต่าง ๆ ไม่แน่นอน บางครั้งกษัตริย์อาจทำ
หน้าที่ปกครองเพียง ๒ แคว้น บางครั้งแคว้น ๆ เดียวกลับมีหัวหน้า (กษัตริย์) หลาย ๆ คน
ประมาณต้นศตวรรษที่ ๗ แคว้นนอร์ธัมเบรียเป็นแคว้นที่มีอำนาจมากที่สุด ดังนั้นสมัยนี้เมือง
นอร์ธัมเบรียจึงเป็นศูนย์กลางการปกครอง มีอำนาจด้านการทหาร มีความเจริญทาง
วรรณคดี และวัฒนธรรม ศตวรรษที่ ๘ ศูนย์กลางการปกครอง และความเจริญต่าง
ต่าง ๆ ย้ายไปยังแคว้นเมอร์เซีย และสุดท้ายในศตวรรษที่ ๙ แคว้นเวสเซกซ์ ซึ่งเป็น
แคว้นที่นำโดยกษัตริย์ชื่อ Egbert (ค.ศ.๘๐๒-๘๓๙) เริ่มมีอิทธิพลเหนือแคว้นอื่น ๆ ใน
อังกฤษตลอดถึงเวลส์ด้วย ทำให้กษัตริย์ของชาวเวสแซกซันกลายเป็นกษัตริย์ของประชาชน
ทุกแคว้น ยิ่งในศตวรรษที่ ๑๐ ไป มีกษัตริย์ชื่อพระเจ้าอัลเฟรด (Alfred) ซึ่งครองราชย์ระหว่าง
ปี ค.ศ.๘๗๑-๘๘๙ ได้ทำให้แคว้นเวสเซกซ์เจริญรุ่งเรืองสุดขีดในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะ
วรรณกรรมต่าง ๆ แพร่หลายมากในยุคนี้ จนทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษในยุคต่อ ๆ มาต้อง
ศึกษาภาษาอังกฤษสมัยโบราณด้วยภาษาถิ่นเวสแซกซัน (West Saxon dialect)

การเกิดของคำ England (ประเทศอังกฤษ) และ English (ชาวอังกฤษ ภาษาอังกฤษ)

แต่เดิมพวกเคลท์เรียกพวกเยอรมันว่า แซกซัน (Saxon) เพราะแรกทีเดียว
ชาวเคลท์ได้ทำการติดต่อกับพวกติวตัน (Teutons) มาก่อน และต่อมาได้เปลี่ยนการเรียก
ชื่อติวตันตามภาษาละตินว่า แซกซัน (Saxons) และเรียกดินแดนที่พวกนี้อาศัยอยู่ว่า แซกโซเนีย
(Saxonia) แต่ต่อมาไม่นานชื่อ แองกลิส (Angli) ได้ทวีความสำคัญขึ้น และเรียกดินแดน
ที่พวกนี้อาศัยอยู่ว่า แองเกลีย (Anglia) ชื่อ แองกลิส และแองเกลีย นี้ไม่ได้หมายความว่าถึง
เฉพาะเผ่าแองเกิลเท่านั้น แต่เป็นชื่อที่หมายถึงพวกติวตันทุกเผ่าที่เข้ามาอาศัยอยู่ใน
เกาะอังกฤษ อิทธิพลของคำแองกลิส หรือ แองเกิลนี้ ชด (Bede) เองยังใช้เป็นชื่อในหนังสือ
ประวัติศาสตร์ที่เขาได้เขียนเกี่ยวกับเกาะอังกฤษ โดยใช้ชื่อว่า *Historia
Ecclesiastica Gentis Anglorum* แม้แต่หนังสืออื่น ๆ ที่เขียนเกี่ยวกับประวัติของเกาะ

อังกฤษที่เขียนด้วยภาษาละตินก็จะมีชื่อ Angli และ Anglia อยู่ทั่ว ๆ ไป นักเขียนประวัติศาสตร์จะเรียกภาษาที่ใช้บนเกาะอังกฤษในยุคนี้ว่า Englisc*¹ ถึงแม้คำว่า Englisc มาจากคำ Engle (Angles) ก็ตามแต่จะหมายถึงความถึงภาษาของชาวติวตันทุกกลุ่มในเกาะอังกฤษ ต่อมาในปี ค.ศ.๑๐๐๐ ได้เกิดคำ England มีความหมายถึงดินแดนของพวกแองเกิล (land of the Angles) จึงกล่าวได้ว่า คำ English เป็นคำที่เกิดขึ้นก่อนคำเรียกชื่อประเทศ England แต่มีเหตุผลอื่นที่ตอบคำถามว่า ทำไมจึงต้องเลือกใช้คำที่เกี่ยวข้องกับพวกแองเกิล ทำไมไม่ใช้คำที่เกี่ยวข้องกับพวกติวตันกลุ่มอื่น ๆ เช่น จูทส์ และแซกซัน เหตุผลที่น่าเชื่อถือและเป็นไปได้ก็คือ ในตอนที่ใช้คำเรียกชื่อภาษาของพวกติวตันนั้น พวกแองเกิลยี่ที่เข้าไปตั้งหลักแหล่งทางเหนือกำลังเจริญรุ่งเรืองมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ แต่อันที่จริงในสมัย Old English ก็ยังมีการใช้คำแองโกลแซกซัน (Anglo-Saxon) แม้กระทั่งในปัจจุบันก็จะเรียกคนอังกฤษในสมัยต้น Old English ว่าพวกแองโกลแซกซัน (Anglo-Saxons)

*¹ คำ Englisc นี้ แต่เดิมออกเสียง /ɛŋɡlɪʃ/ เป็นคำที่มาจากภาษาอังกฤษโบราณ 'Engle' ออกเสียง /ɛŋɡol/ (ภาษาอังกฤษปัจจุบันคือ Angles) คำ Engle นี้ ต่อมา เมื่อถึงภาษาอังกฤษยุคใหม่ตอนต้น (Early Modern English) เสียง /ɛ/ เมื่ออยู่หน้าพยัญชนะ เสียงนาสิก (nasal) จะกลายเป็นเสียง /ɪ/ คือ /ɪŋlɪʃ/ หรือคำอื่น ๆ เช่น weng → wing, streng → string เป็นต้น

กำเนิดภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษปัจจุบันวิวัฒนาการมาจากการผสมของภาษาอื่นต่าง ๆ ที่พวกเยอรมนิกใช้พูดกันในเกาะอังกฤษ ความจริงภาษาเยอรมนิกที่พวกจูทส์ แซกซันและแองเกิลใช้พูดกันนั้นจะมีความคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ จะแตกต่างกันก็มีบ้างเป็นเล็กน้อย ทุกภาษาถิ่นก็เป็นภาษาเยอรมนิกตะวันตก (West Germanic) ด้วยกัน จึงมีความคล้ายคลึงกันในด้านเสียง คำ และระบบไวยากรณ์ เช่น การลงท้ายคำกริยาอดีตกาล ด้วยเสียงที่เกิดหลังฟัน /d/, /t/ เช่น miss → missed และ fill → filled และคำคุณศัพท์ของภาษาอังกฤษโบราณต้องมีการเติมปัจจัยแสดง weak และ strong adjective เป็นต้น ลักษณะเหล่านี้เป็นลักษณะเฉพาะภาษาเยอรมนิกตะวันตก ซึ่งจะมีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาเยอรมนิกเหนือ (North Germanic) เช่น ภาษาสวีดิช เดนิช นอร์วีเจียน และภาษาเยอรมนิกตะวันออก (East Germanic) ได้แก่ ภาษาโกทอซิก

การแบ่งภาษาถิ่นในสมัยภาษาอังกฤษโบราณ

ในยุคนี้ ถึงแม้จะมีภาษาถิ่นมากมาย แต่ก็สามารถแบ่งภาษาอังกฤษออกเป็นกลุ่มใหญ่ ๆ ที่สำคัญได้ ๔ กลุ่ม คือ

๑. นอร์ธัมเบรียน (Northumbrian) เป็นภาษาถิ่นทางเหนือ ได้แก่ ภาษาอังกฤษของคนที่อยู่เหนือแม่น้ำฮัมเบอร์ (Humber) ขึ้นไปจนจบที่ราบสก๊อต เป็นภาษาของพวกเยอรมนิกเผ่าแองเกิล
๒. เมอร์เซียน (Mercian) เป็นภาษาถิ่นภาคกลาง ได้แก่ ภาษาอังกฤษของคนที่อยู่ใต้แม่น้ำฮัมเบอร์ลงมาทางใต้จนถึงแม่น้ำเทมส์ (Thames) เป็นภาษาของพวกแองเกิลอีกกลุ่มหนึ่ง

ถึงแม้ภาษาถิ่นนอร์ธัม เบรียนและ เมอร์เซียนจะเป็นภาษาของพวกเขาเยอรมนิก
 ฝาแฝด เกิดด้วยกัน แต่ทั้งสองภาษาถิ่นนี้ก็ยังคงมีความแตกต่างกันจนต้องจัดแบ่งเป็น ๒ ภาษาถิ่น

๓. เค็นทิช (Kentish) เป็นภาษาถิ่นทางตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ภาษา
 อังกฤษของคนที่อยู่ทางใต้แม่น้ำเทมส์ลงมา เป็นภาษาของพวกเขาจูทส์

๔. เวสต์แซกซัน (West Saxon) เป็นภาษาถิ่นทางตะวันตกเฉียงใต้ ได้แก่
 ภาษาของผู้คนที่อยู่ใต้แม่น้ำเทมส์ด้านตะวันตก เป็นภาษาของพวกเขาแซกซัน ภาษาถิ่นเวสต์แซกซัน
 นี้เป็นภาษาถิ่นเดียวที่ยังหลงเหลืออยู่พอให้เป็นหลักฐานในการค้นคว้าภาษาอังกฤษโบราณ
 เพราะเป็นภาษาที่ยืนตึกไว้ในวรรณคดีและหนังสือต่าง ๆ มากมายในสมัยภาษาอังกฤษโบราณ

แผนที่แสดงภาษาถิ่น & ภาษาของภาษาอังกฤษยุคโบราณ *1

*1 Baugh and Cable, P. 53

ตัวอย่าง ความแตกต่างของ ๔ ภาษาถิ่นในเรื่องการสะกดและการออกเสียงของคำ*¹

West Saxon	Kentish	Northumbrian และ Mercian (Anglian)
weald (forest)	weald	wald
nīehst (nearest)	nest	nēst
ceald (cold)	ceald	cald

*¹ Morton W Bloomfield and Leonard Newmark, A Linguistic Introduction to the History of English (New York: Alfred A. Knopf, 1967), p. 141.

ประวัติการเกิดภาษาอังกฤษยุคกลาง (Middle English)

ชัยชนะของชาวนอร์มัน

บนฝั่งทะเลทางเหนือของประเทศฝรั่งเศสซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเกาะอังกฤษ มี
 แคว้น ๆ หนึ่ง ตั้งอยู่ห่างจากช่องแคบอังกฤษ๗๕ ไมล์ เรียกว่า แคว้นนอร์มันดี
 (Normandy) ชื่อ Normandy นี้เป็นคำที่แผลงมาจากคำ Northmen ซึ่งได้แก่
 ชาวเดนมาร์ค ที่มาจากทางเหนือ เข้ามาตั้งรกรากทางภาคเหนือของฝรั่งเศสในศตวรรษ
 ที่ ๘ และ ๑๐ พวกนี้มีชื่อเรียกกันโดยทั่วไปว่าเดนส์ (Danes) ประมาณ ปี ค.ศ.๙๑๒
 จักรพรรดิของฝรั่งเศสได้เล็งเห็นความสำคัญของแคว้นนอร์มันดี จึงทำความตกลงกับผู้ครอง
 แคว้นนอร์มันดี ให้ชาวเดนมาร์คมีสิทธิ์เป็นเจ้าของดินแดนส่วนนี้ โดยขึ้นอยู่กับฝรั่งเศสและ
 รอลโล (Rollo) ได้รับยศเป็น Duke of Normandy ชาวนอร์มัน
 จึงได้รับอารยธรรม และวัฒนธรรมแบบฝรั่งเศส จนมีชีวิตความเป็นอยู่เหมือนกับชาวฝรั่งเศส*¹
 จริง ๆ ชาวนอร์มันเองได้ยอมรับนับถือคริสต์ศาสนาพูดและเขียนภาษาฝรั่งเศส แทนภาษา
 สแกนดิเนเวียน จนกระทั่งภาษาฝรั่งเศสได้เข้าแทนที่ภาษาสแกนดิเนเวียนทั้งหมดในแคว้น
 นี้ เมื่อศตวรรษที่ ๑๑ ซึ่งเป็นสมัยที่ชาวนอร์มันมีชัยชนะเหนืออังกฤษ

เมื่อ ค.ศ.๑๐๐๒ ในอังกฤษกษัตริย์องค์หนึ่งชื่อพระเจ้า Aethelred the
 Unready ได้สมรสกับเจ้าหญิงเอมมาแห่งแคว้นนอร์มันดีและต่อมาพระองค์ได้ถูกเนรเทศ
 ออกจากอังกฤษไปอยู่กับญาติของแคว้นนอร์มันดีซึ่งมีศักดิ์เป็นพี่เขย พระเจ้า Aethelred
 มีโอรสองค์หนึ่งทรงพระนามว่าเจ้าชายเอ็ดเวิร์ด (Edward) เจ้าชายองค์นี้ได้รับการ
 เลี้ยงดูแบบฝรั่งเศส พระองค์มีอุปนิสัยอ่อนแอ มีจิตใจฝกไม่ในศาสนาและคิดอยู่เสมอว่า
 พระองค์เองมีชาติกำเนิดเป็นคนฝรั่งเศส ไม่ใช่อังกฤษ ในปี ค.ศ.๑๐๔๒ บัลลังก์อังกฤษ
 ว่างลง เจ้าชายเอ็ดเวิร์ดได้รับเชิญให้กลับไปขึ้นครองบัลลังก์อังกฤษ เมื่อขึ้นครองราชย์แล้ว
 พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดได้แต่งตั้งให้เพื่อน ๆชาวนอร์มันได้รับตำแหน่งสำคัญในสมัยของพระองค์
 โดยทั่วหน้ากัน บรรยากาศในรัชสมัยของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ด จึงมีลักษณะเป็นแบบฝรั่งเศสทั้งสิ้น

^{*1} การตกลงกันนี้ เป็นเวลาหลังจากที่พระเจ้าอัลเฟรดของอังกฤษทำการ
 ตกลงรับชาวเดนมาร์คที่เข้ามาอาศัยอยู่บริเวณแม่น้ำฮัมเบอร์

ในเดือนมกราคม ปี ค.ศ. ๑๐๖๖ พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดซึ่งครองราชย์มาได้ ๒๔ ปี ก็สิ้นพระชนม์ลงโดยปราศจากผู้สืบทอดราชบัลลังก์ ขณะนั้นประเทศอังกฤษต้องประสบปัญหาในการเลือกผู้ครองบัลลังก์ เพราะในสมัยนี้อาณาจักรอังกฤษได้แบ่งออกเป็นแคว้นต่าง ๆ ซึ่งจะปกครองโดยเอิร์ล ๑ คน ในสมัยนี้ เอิร์ลกอดวิน (Godwin) เป็นเอิร์ลที่มีอำนาจมากที่สุด ทำหน้าที่ปกครองแคว้นแซกซันตะวันตก (West Saxon) เอิร์ลกอดวินเป็นขุนนางที่มีอิทธิพล และมีความสามารถสูงจนกลายเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ด เมื่อกอดวินตายลง บุตรชายคนโตของเขาชื่อแฮโรลด์ (Harold) ได้รับตำแหน่งเอิร์ลแทนบิดา ในช่วง ๑๒ ปีก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระเจ้าเอ็ดเวิร์ด แฮโรลด์มีอำนาจและอิทธิพลสูงสุด ได้ควบคุมบังคับเห็นการปกครองประเทศไว้ทั้งหมด ดังนั้น เมื่อพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดสิ้นพระชนม์ลงโดยไม่มีผู้สืบทอดราชบัลลังก์ แฮโรลด์จึงได้รับสถาปนาให้เป็นกษัตริย์องค์ต่อมา

หลังจากที่พระเจ้าแฮโรลด์ขึ้นครองราชย์ไม่นาน ดยุกวิลเลียมแห่งนอร์ม็องดี (Duke William of Normandy) ซึ่งมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องห่าง ๆ กับพระเจ้าเอ็ดเวิร์ด และพระองค์ก็เคยพูดในทำนองว่า ถ้าพระองค์สิ้นพระชนม์ ดยุกวิลเลียมจะได้ครองบัลลังก์อังกฤษ แม้แต่แฮโรลด์เองก็ยังเคยพูดยืนยันว่าบัลลังก์อังกฤษควรจะเป็นของดยุกวิลเลียม ด้วยเหตุนี้ดยุกวิลเลียมจึงมีความคิดว่า วิธีเดียวที่จะเอาบัลลังก์กลับคืนมาจากแฮโรลด์ก็คือ การยกกองทัพเข้าโจมตีประเทศอังกฤษ ทั้ง ๆ ที่วิลเลียมไม่ค่อยจะแน่ใจนักว่าจะได้รับชัยชนะ แต่เนื่องจากดยุกวิลเลียมเองเคยได้รับความยากลำบากในชีวิตเยาวยุวัย และเพราะเป็นคนมีความสามารถในยุทธวิธีการรบ อีกทั้งได้แรงสนับสนุนจากบุคคลหลายฝ่ายด้วยกัน ดยุกวิลเลียมจึงตัดสินใจยกพลขึ้นบกทางใต้ของเกาะอังกฤษ

การยกพลขึ้นบกครั้งนี้เป็นไปได้โดยง่ายเพราะไม่มีผู้ต่อต้าน เนื่องจากพระเจ้าแฮโรลด์กำลังรับศึกหนักทางเหนือจากการรุกรานของกษัตริย์นอร์เวย์ ซึ่งเป็นผู้ที่คอยช่วยเหลือบัลลังก์อังกฤษอีกผู้หนึ่ง แต่แฮโรลด์ก็ได้รับชัยชนะ พร้อมกับการได้รับข่าวการ

ยกพลขึ้นบกของดยุควิลเลียมทางภาคใต้ ขณะนั้นกองทัพอังกฤษไม่ได้เตรียมตัวทำศึก เพราะทหารได้สลายตัวไปแล้วหลังจากชัยชนะกองทัพนอร์เวย์ พระเจ้าแฮโรลด์จึงอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากมาก พระองค์ได้ขอความช่วยเหลือไปยังเมอร์เซียและนอร์ธัมเบรีย ให้อพยพกองทัพมาร่วมกันต่อต้านชาวนอร์มัน แต่ทั้ง ๒ กองทัพยกมาช่วยไม่ทัน แฮโรลด์ได้นำกองทัพที่เหลือมาตั้งใกล้ ๆ เมืองเฮสติงส์ (Hastings) เพื่อรอกการโจมตีของกองทัพนอร์มัน เมื่อสงครามระหว่างอังกฤษและนอร์มันได้เริ่มขึ้นนั้น แรก ๆ กองทัพนอร์มันเป็นฝ่ายเสียเปรียบ แต่ในที่สุดพระเจ้าแฮโรลด์ก็หลงกล และเกิดอุบัติเหตุอย่างไม่มีใครคาดคิด นั่นก็คือ พระเจ้าแฮโรลด์ได้ถูกรบของทหารนอร์มันยิงทะลุพระเนตรและสิ้นพระชนม์ในการรบ เมื่อกองทัพอังกฤษขาดผู้นำ ทหารก็เริ่มระส่ำระสายและแตกกระจัดกระจายไปคนละทิศละทาง

เมื่อดยุกวิลเลียมได้รับชัยชนะจากสงครามที่เมืองเฮสติงส์-แล้วก็ยังไม่ยอมขึ้นครองบัลลังก์อังกฤษ แต่ยังทำสงครามไปทั่วภาคตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยยุทธวิธีรุนแรงถึงขนาดเผาเมือง จนชาวอังกฤษหมดปัญญาที่จะต่อสู้ต่อไป จึงยอมแพ้และสถาปนาดยุควิลเลียมขึ้นเป็นกษัตริย์อังกฤษในวันคริสตมาสปี ค.ศ. ๑๐๖๖ นั่นเอง

ผลที่ตามมาหลังจากพระเจ้าวิลเลียมขึ้นครองราชย์แล้ว มีมากมาย เนื่องจากขุนนางอังกฤษถูกฆ่าตายในการสงครามเกือบหมด ที่เหลืออยู่ก็ต้องหลบหนี และกลายเป็นพวกกบฏ พระเจ้าวิลเลียมจึงได้มอบตำแหน่งขุนนางต่าง ๆ ให้ชาวนอร์มันจนหมดสิ้น อันที่จริงการขึ้นครองราชย์ของพระเจ้าวิลเลียมนี้ เป็นที่รับรู้ในหมู่ชาวอังกฤษทางภาคตะวันออกเฉียงใต้เท่านั้น ดังนั้น หลังจากที่พระเจ้าวิลเลียมเสด็จกลับจากการเยี่ยมแคว้นนอร์ม็องดี จึงได้เกิดกบฏขึ้นโดยทั่วไปทางภาคตะวันตกเฉียงใต้ ภาคเหนือและทางตะวันตก พระเจ้าวิลเลียมจึงจำเป็นต้องแสดงตัวด้วยการยกกองทัพออกกวาดล้างพวกกบฏครั้งใหญ่ จนกระทั่งขุนนางอังกฤษที่เหลือตายลงจนหมดสิ้น ในปี ค.ศ. ๑๐๗๒ ในบรรดาเอิร์ลของอังกฤษ ๑๒ คน มี ๑๑ คนเป็นชาวนอร์มัน อีก ๑ คน เป็นคนอังกฤษ ซึ่งต่อมาอีก ๔ ปี ท่านเอิร์ลชาวอังกฤษผู้นี้ก็ถูกสำเร็จโทษ

จะเห็นได้ว่า ตั้งแต่ ค.ศ.๑๐๖๖ เป็นต้นมา ประเทศอังกฤษได้ถูกอิทธิพลของต่างชาติ เข้าครอบครองโดยเฉพาะฝรั่งเศส เพราะอีกหลายรัชกาลต่อจากพระเจ้าวิลเลียม ชูนนางอังกฤษที่เข้าครอบครองแคว้นต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่เป็นพวกนอร์มันหรือไม่ก็เป็นพวกต่างชาติอื่น ๆ ดังที่กวีคนหนึ่งของอังกฤษชื่อ Robert of Brunne ได้เขียนพรรณนาไว้ในบทโคลงปี ค.ศ.๑๓๓๘ เป็นภาษาอังกฤษสมัยกลาง (Middle English) ดังนี้

To Frankis & Normanz, for 'par grete laboure,
 To Fremm ynges & Pikardes, pat were with him in store
 He gaf londes bityme, of whilk per successoure
 Hold *hit* pe seysyne, with fulle grete honoure.

คำแปลเป็นภาษาอังกฤษปัจจุบัน

To French and Nor-mans, for their great labor,
 To Flemings and Picards, that were with him in the battle
 He gave lands betimes, of which their successors
 Hold yet the seizin, with full great honor.*¹

แม้แต่ในเรื่องของศาสนา สมภารเจ้าวัดชาวนอร์มันถูกชักนำเข้ามาให้ได้รับตำแหน่งที่สำคัญ ๆ ในทางศาสนา พระนอร์มันได้เป็นพระราชาคณะ (archbishop) ถึง

*
1

Baugh and Cable, PP. 111-112

๒ คน มีแต่เจ้าคณะ Wulfstan แห่งวูลสเตอร์เท่านั้นที่เป็นบิชอป (ตำแหน่งพระในคริสตศาสนา มีศักดิ์กว่าอาร์คบิชอป) จนหมดสมัยของพระเจ้าวิลเลียม อย่างไรก็ตามวัดอังกฤษได้ถูกแทนที่ด้วยวัดแบบนอร์มัน เพราะพระอังกฤษอาจจะตายไปหรือไม่ก็ถูกไล่ออก เมื่อตำแหน่งว่างลงก็จะตั้งพระชาวนอร์มันเข้ารับตำแหน่งแทน ในปี ค.ศ. ๑๓๐๕ เจ้าอาวาสซึ่งขึ้นอยู่กับสภาคริสตจักรของลอนดอน จำนวน ๒๑ คน มี ๑๓ คน เป็นชาวอังกฤษ อีก ๑๒ ปีต่อมา เหลือเจ้าอาวาสชาวอังกฤษเพียง ๓ คน

อิทธิพลของภาษาฝรั่งเศสในหมู่ชนชั้นสูง

พวกนอร์มันที่เข้ามารับตำแหน่งขุนนางต่าง ๆ ในอังกฤษ จะใช้ภาษาฝรั่งเศส เพราะพวกเขาไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย แต่เมื่อเวลาผ่านไป ภาษาอังกฤษก็แทรกซึมเข้ามาในหมู่ขุนนางชาวนอร์มัน แต่พวกนี้ก็ยังไม่ยอมที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ถึงแม้เวลาจะผ่านมาประมาณ ๒๐๐ ปี หลังจากชัยชนะของชาวนอร์มัน ภาษาฝรั่งเศสก็ยังใช้พูดกันในระหว่างชนชั้นสูงที่มีเชื้อสายนอร์มัน ในตอนแรก ๆ พวกที่พูดภาษาฝรั่งเศสจะเป็นพวกที่มีเชื้อสายนอร์มันเท่านั้น แต่ต่อ ๆ มาชาวอังกฤษที่ไปมีความสัมพันธ์กับชาวนอร์มัน เช่น โดยการแต่งงานกับขุนนางและนักปกครองชาวนอร์มัน ก็หันพูดภาษาฝรั่งเศสด้วย แต่ประชาชนส่วนมากยังคงพูดภาษาอังกฤษ

อิทธิพลของฝรั่งเศสหลัง ค.ศ. ๑๐๖๖ (Norman Conquest)

เมื่อพระเจ้าวิลเลียมสิ้นพระชนม์ลง ได้มอบแคว้นนอร์มันดีให้โอรสองค์แรก และให้บัลลังก์อังกฤษแก่โอรสองค์ที่ ๒ และต่อมาพระเจ้าเฮนรีที่ ๑ (ครองราชย์ ค.ศ. ๑๑๐๐-๑๑๓๕) ได้รวมแคว้นนอร์มันดีเข้ากับประเทศอังกฤษ พระเจ้าเฮนรีประทับอยู่ในฝรั่งเศสรวมแล้วมากกว่า ๑๗ ปี (ครองราชย์ทั้งหมด ๓๕ ปี) บางครั้งประทับครั้งเดียวนานถึง ๓-๔ ปี ซึ่งกษัตริย์อังกฤษต่อ ๆ มาก็นับปฏิบัติในทำนองเดียวกันนี้ เช่น พระเจ้าสตีเฟน (ค.ศ. ๑๑๓๕-๑๑๕๔) ใช้ชีวิตอยู่ในอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ พระเจ้าเฮนรีที่ ๒ (ค.ศ. ๑๑๕๔-๑๑๘๙) ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในฝรั่งเศส พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๑ (ค.ศ. ๑๒๖๖-๑๒๗๒) เป็นกษัตริย์อังกฤษองค์เดียว (ยกเว้นเฮนรี ๑) ที่เสกสมรสกับหญิงชาวอังกฤษ

สถานะของภาษาอังกฤษในสมัยกลาง

ภาษาอังกฤษในสมัยกลางได้กลายเป็นภาษาของชนชั้นต่ำ เพราะชนชั้นสูงคือชาวนอร์มันจะพูดภาษาฝรั่งเศส พระเจ้าวิลเลียม (Duke Williams) เมื่อมีพระชนมายุได้ ๔๓ ปี ก็พยายามเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพราะพระองค์ต้องพยายามทำความเข้าใจเมื่อต้องทำหน้าที่ตัดสินความระหว่างคนอังกฤษและนอร์มัน อย่างไรก็ตามได้มีหลักฐานจากนักเขียนต่าง ๆ ในศตวรรษที่ ๑๔ แสดงให้เห็นว่ากษัตริย์อังกฤษพยายามที่จะเลิกใช้ภาษาอังกฤษ โดยเหตุผลที่ว่า คนอังกฤษและฝรั่งเศสจะได้ใช้ภาษาเดียวกัน แต่ก็ยังไม่มีหลักฐานที่จะยืนยันได้ว่าพระเจ้าวิลเลียมและพระเจ้าสตีเฟนสามารถพูดภาษาอังกฤษได้หรือไม่ พระเจ้าเฮนรีที่ ๒ สามารถเข้าใจภาษาอังกฤษได้ แต่พระองค์พูดด้วยภาษาฝรั่งเศส พระเจ้าริชาร์ดที่ ๑ รู้ภาษาฝรั่งเศสอย่างเดียว เพราะพระองค์ใช้ชีวิตอยู่ในอังกฤษเพียงไม่กี่เดือน จึงสันนิษฐานได้ว่าพระองค์คงไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย

ในสมัยกลางต้นศตวรรษที่ ๑๒ ในหมู่ชนชั้นสูงที่เป็นคนชั้นสูงจะประพันธ์งานต่าง ๆ ด้วยภาษาฝรั่งเศสทั้งสิ้น โดยเฉพาะในราชสำนักนิมงานประพันธ์ที่เป็นภาษาฝรั่งเศสสรุปแล้วในหมู่ชนชั้นสูงและในราชสำนักจะไม่เรียนรู้ภาษาอังกฤษ ในหมู่ชนชั้นกลางและชั้นต่ำจะเรียนรู้ทั้ง ๒ ภาษา

วรรณกรรมฝรั่งเศสในราชสำนักอังกฤษ

ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่ใช้ในราชสำนักอังกฤษและเป็นภาษาที่ใช้ในการเขียนทั่ว ๆ ไปในสมัยต้นศตวรรษที่ ๒ อันที่จริงบทประพันธ์ในราชสำนักสมัยนี้มิได้มีรายละเอียดกล่าวถึงมากนัก เพียงแต่พอรู้ว่าเจ้าหญิงอะดีลา (Adeia) ราชธิดาของพระเจ้าเฮนรีที่ ๑ ทรงเป็นองค์อุปถัมภ์กวีหลายคน พระเจ้าเฮนรีเองมีพระมเหสี ๒ องค์ ซึ่งทั้งคู่ต่างก็อุปถัมภ์กวีต่าง ๆ ดังนั้น ในสมัยนี้ราชสำนักของพระเจ้าเฮนรีที่ ๑ จึงกลายเป็นราชสำนักแห่งกวีนิพนธ์ภาษาฝรั่งเศส

การผสมกลมกลืนชาติฝรั่งเศสกับอังกฤษ

หลังจากชัยชนะของชาวนอร์มัน ไม่นานชาวอังกฤษก็ค่อย ๆ ลืมความทุกข์โศกที่ได้รับ และค่อย ๆ ปรับตัวให้เข้ากับความเป็นอยู่แบบใหม่ ชาวอังกฤษและฝรั่งเศสจึงผสมกลมกลืนกันอย่างรวดเร็ว และผสมกันเร็วมากในเรื่องของเชื้อชาติและสัญชาติ ในเวลาไม่นานนักพลเมืองที่อยู่ในประเทศอังกฤษก็จะเป็น "ชาวอังกฤษ" และผู้คนที่อยู่ในฝรั่งเศสก็จะเป็น "ชาวฝรั่งเศส" ไม่มีชาวฝรั่งเศสในอังกฤษหรือชาวอังกฤษในฝรั่งเศสอีกต่อไป

ชนชั้นกลางกับภาษาฝรั่งเศส

ปลายศตวรรษที่ ๑๒ ภาษาอังกฤษเริ่มเป็นที่รู้จักกันในหมู่ชนชั้นสูง แต่ในหมู่ทหารที่เป็นพวกอัศวินจะเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสเพียงอย่างเดียว จนถึงกับจ้างครูสอนภาษามาจากนอร์มังดี ในหมู่ชนชั้นกลาง พวกพ่อค้าจะใช้ภาษาอังกฤษเท่านั้น ดังที่มีผู้เขียนเป็นภาษาอังกฤษสมัยกลางไว้ว่า

Lewede men cune Ffrench non,

Among an hondryd unnepis on

คำแปลภาษาอังกฤษปัจจุบัน

Common men know no French

Among a hundred scarcely one *1

สรุปได้ว่าในประมาณ ค.ศ. ๑๒๐๔ พลเมืองบางส่วนในอังกฤษจะมีบางส่วนพูดภาษาฝรั่งเศสอย่างเดียว แต่ส่วนใหญ่จะพูดภาษาอังกฤษอย่างเดียว และก็มีอีกพอประมาณที่ใช้ทั้ง ๒ ภาษากันมีอีกบางพวกที่สามารถฟังเข้าใจได้ทั้ง ๒ ภาษา แต่จะพูดได้เพียงภาษาเดียว

การวางรากฐานของภาษาอังกฤษในปี ค.ศ. ๑๒๐๐-๑๔๐๐

มีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ทำให้ภาษาอังกฤษซึ่งเกือบจะสูญหายไปหลังจากชัยชนะของชาวนอร์มันในปี ค.ศ. ๑๐๖๖ ได้กลับวางรากฐานได้ใหม่มีดังนี้

*1 Baugh and Cable, P. 124

๑. การสูญเสียแคว้นนอร์ม็องดีกลับคืนให้ฝรั่งเศส

ในปี ค.ศ. ๑๒๐๔ พระเจ้าจอห์นแห่งอังกฤษได้สูญเสียแคว้นนอร์ม็องดีกลับคืนให้ฝรั่งเศสในสมัยพระเจ้าฟิลิปที่ ๒ แห่งฝรั่งเศส ซึ่งพระองค์ต้องสูญเสียแคว้นนอร์ม็องดีให้ฝรั่งเศสเป็นเพราะในปี ค.ศ. ๑๒๐๐ พระเจ้าจอห์นได้อภิเษกสมรสกับอ็องเกิลแห่ง Angoulême ทั้ง ๆ ที่เธอหมั้นแล้วกับ Hugh แห่ง Lusignan ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจของตระกูลหนึ่งแห่งฝรั่งเศส Hugh ได้ยื่นฟ้องต่อพระเจ้าฟิลิป ซึ่งขณะนั้นพระองค์ก็เห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะได้จัดการกับจอห์นจึงทำหมายเรียกพระเจ้าจอห์นให้มาฝรั่งเศสในฐานะที่พระเจ้าจอห์นเป็นเคอ์ของแคว้นนอร์ม็องดี และในวันพิจารณาคดี กษัตริย์อังกฤษมิได้ปรากฏพระองค์ ศาลฝรั่งเศสได้ตัดสินริบดินแดนของพระเจ้าจอห์น (นอร์ม็องดี) ตามกฎหมายพิวตาลในปี ค.ศ. ๑๒๐๔ กษัตริย์ฟิลิปสามารถได้รับชัยชนะได้แคว้นนอร์ม็องดีกลับคืน

๒. การแบ่งแยกขุนนางอังกฤษออกจากขุนนางฝรั่งเศส

หลังจากชัยชนะของชาวนอร์มันในปี ค.ศ. ๑๐๖๖ ขุนนางต่าง ๆ จะเป็นเจ้าของที่ดินทั้งในอังกฤษและนอร์ม็องดี ขุนนางนอร์มันที่มียศสูงจะชอบมีสิทธิ์เข้าครอบครองที่ดินในอังกฤษมากกว่า แต่ขุนนางบางคนก็ได้ครอบครองที่ดินทั้งในอังกฤษและนอร์ม็องดีก็จะแลกเปลี่ยนกันเองคือ อาจจะเปลี่ยนเป็นครอบครองที่ดินในอังกฤษอย่างเดียว หรือนอร์ม็องดีอย่างเดียวก็ได้

ในขณะนั้นอังกฤษประสบปัญหาหนัก เพราะฝรั่งเศสได้เริ่มหลังไหลเข้ามาในประเทศอังกฤษ โดยเฉพาะในรัชสมัยของพระเจ้าเฮนรีที่ ๓^{*1} พระองค์ผูกพันอยู่กับฝรั่งเศส (ทั้งนี้เพราะมีพระมารดาเป็นชาวฝรั่งเศส พระมเหสีก็เป็นญาติกับกษัตริย์ฝรั่งเศส และยิ่งไปกว่านั้นพี่น้องคนละห้องอีก ๔ คน ก็แต่งงานกับลูกสาวของท่านเคาน์แห่งโพรวองส์) ชาวฝรั่งเศสเริ่มหลังไหลเข้าประเทศอังกฤษครั้งแรกในปี ค.ศ. ๑๒๓๓ ภายใต้การนำของปีเตอร์ เด โรเชส พระเจ้าเฮนรีได้ปลดนายทหารชาวอังกฤษและรับชาวฝรั่งเศสเข้าแทนที่ แต่พระองค์ก็ได้ไว้วางใจผู้ใด นอกจากมิชอปแห่งวินเชสเตอร์ (ปีเตอร์ เด โรเชส) และบุตรชายที่ชื่อปีเตอร์ พระเจ้าเฮนรีได้เชิญคนจากเมืองปัวตู (Poitou) และบริทานี (Britanny) เชิญอัศวินและทหารอีก ๒ พันคน พร้อมม้าและอาวุธ เข้าดูแลประเทศราชวังต่าง ๆ ก่อตั้งข่มเหงขุนนางอังกฤษ โดยกล่าวหาว่าเป็นผู้ทรยศต่อประเทศชาติ ในรัชสมัยของพระเจ้าเฮนรีที่ ๓ อังกฤษจึงแวดล้อมไปด้วยชาวฝรั่งเศสที่กุมอำนาจ

*1 ครองราชย์ ค.ศ. 1216-1272

ร่วมกับบิชอปแห่งวินเชสเตอร์

ในปี ค.ศ. ๑๒๓๖ พระเจ้าเฮนรีที่ ๓ แห่งอังกฤษได้อภิเษกสมรสกับหญิงชาวฝรั่งเศส ชื่อเอลเลนอร์ ออฟ โพรวองส์ (Eleanor of Provence) ทำให้ชาวต่างชาติได้หลั่งไหลเข้าประเทศอังกฤษอีกมาก เป็นครั้งที่ ๒ ในรัชสมัยของพระเจ้าเฮนรีที่ ๓ (๑๒๑๖-๑๒๗๒) เป็นสมัยที่มีคนต่างชาติ เช่น โรมัน สเปน เข้าอยู่ปะปนกับชาวอังกฤษ

๓. ปฏิกริยาต่อต้านชาวต่างชาติและความรู้สึกรักชาติ

การหลั่งไหลของชาวต่างชาติเข้าสู่ประเทศอังกฤษในสมัยพระเจ้าเฮนรีที่ ๓ และการเบียดอำนาจของปีเตอร์ เด โรเชส หรือที่เรียกว่าบิชอปแห่งวินเชสเตอร์ ทำให้บิชอปกลุ่มหนึ่งทูลพระเจ้าเฮนรีถึงสถานะของพระองค์ที่มีบิชอปแห่งวินเชสเตอร์ คุมอำนาจเหนือพระองค์และเหนือประเทศอังกฤษ ในที่สุดพระองค์ก็ทรงจําหน่ายต่อคำขู่ของบิชอป และปลดพวกต่างชาติออกจากตำแหน่งต่าง ๆ แต่ในที่สุดพวกนี้ก็กลับมาอีก และถูกปลดอีกเป็นครั้งที่ ๒ จนกระทั่งเมื่อพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดขึ้นครองราชย์ (๑๒๗๒-๑๓๐๗) คนอังกฤษจึงเริ่มรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดทำพิธีเปิดรัฐสภาด้วยภาษาอังกฤษ

ในศตวรรษที่ ๑๓ จึงเป็นสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงระบบการใช้ ๒ ภาษา (อังกฤษ-ฝรั่งเศส) ในอังกฤษ ชั้นสูงยังคงใช้ภาษาฝรั่งเศสต่อไปเหมือนในศตวรรษที่ ๑๒ โดยให้เหตุผลว่า เพราะพวกเขายังคงมีขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมแบบฝรั่งเศสและยังต้องมีการบริหารและทำธุรกิจแบบฝรั่งเศส อย่างไรก็ตามในตอนกลางของศตวรรษที่ ๑๓ นี้ พวกชั้นสูงเริ่มเปลี่ยนมาใช้ภาษาอังกฤษบ้างแล้ว เพราะระยะนั้นเป็นเวลาที่มีการถ่ายทอดคำศัพท์ฝรั่งเศสเป็นภาษาอังกฤษ นักประพันธ์ต่าง ๆ ก็เริ่มประพันธ์งานของเขาด้วยภาษาอังกฤษ จนกระทั่งในตอนปลายศตวรรษที่ ๑๓ พวกลูกหลานขุนนางอังกฤษก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (Native Tongue) พวกนี้จะเรียนภาษาฝรั่งเศส แต่ใช้ภาษาอังกฤษสอนในโรงเรียนในศาล แม้แต่ในรัฐสภาก็ใช้ภาษาอังกฤษในปลายศตวรรษที่ ๑๓

พระเจ้าเฮนรีที่ ๑๓ เองจะพูดภาษาอังกฤษได้หรือไม่ ไม่มีหลักฐานยืนยัน แต่พอสันนิษฐานได้ว่า พระอนุชาของพระองค์คือ พระเจ้าริชาร์ด น่าจะพูดภาษาอังกฤษได้ เพราะพระองค์ได้ถูกเลือกให้เป็นจักรพรรดิเยอรมันในปี ค.ศ. ๑๒๕๗ ด้วยเหตุผลที่ว่าพระองค์พูดภาษา

อังกฤษได้ และภาษาอังกฤษมีความคล้ายคลึงกับภาษาเยอรมันมาก

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๑ ซึ่งเป็นโอรสของพระเจ้าเฮนรีก็ไม่ได้ตามพระมารดาที่เป็นเชื้อสายฝรั่งเศส เพราะพระองค์ใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลา ในขณะนั้น (กลางศตวรรษที่ ๑๓) ภาษาฝรั่งเศสในอังกฤษ เป็นเพียง "ภาษาต่างประเทศ" เด็กจะเรียนภาษาฝรั่งเศสเพื่อให้รู้คำศัพท์ทั่ว ๆ ไปที่เกี่ยวกับอวัยวะของร่างกาย เสื้อผ้า อาหาร และเครื่องใช้ต่าง ๆ ฯลฯ คำที่สำคัญอื่น ๆ จะเขียนด้วยภาษาอังกฤษ

เมื่อสิ้นสมัยศตวรรษที่ ๑๓ ภาษาฝรั่งเศสค่อย ๆ เริ่มหายไปจากอังกฤษ คนอังกฤษเริ่มพูดภาษาอังกฤษ แม้แต่ใน ๒ สถาบันสำคัญคือ โบสถ์และมหาวิทยาลัย ในสิบปีสุดท้ายของศตวรรษที่ ๑๓ วิหาร Benedictine แห่งแคนเตอร์เบอรีและเวลลิงตันเตอร์ ได้ออกกฎหมายห้ามใช้ภาษาอังกฤษในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ให้พูดด้วยภาษาฝรั่งเศสแทน ในศตวรรษที่ ๑๔ มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดยังคงบังคับให้นักศึกษาแปลทั้งภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศส ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ให้นักศึกษาพูดภาษาละตินหรือภาษาฝรั่งเศสและใช้ภาษาอังกฤษน้อยมาก ในศตวรรษที่ ๑๔ การใช้ภาษาฝรั่งเศสในประเทศอังกฤษค่อย ๆ หดไป ซึ่งอาจเป็นเพราะภาษาฝรั่งเศสในอังกฤษแตกต่างจากภาษาฝรั่งเศสในประเทศฝรั่งเศส ภาษาฝรั่งเศสในอังกฤษมิใช่ภาษาที่ดีเพราะในยุคกลาง ภาษาฝรั่งเศสมีถึง ๔ ภาษาถิ่น และภาษาฝรั่งเศสที่เข้าไปมีบทบาทในประเทศอังกฤษเป็นภาษาฝรั่งเศสผสมของภาษาถิ่นภาคเหนือ ซึ่งไปได้รับอิทธิพลของภาษาอังกฤษอีก และเนื่องจากอิทธิพลของภาษานอร์มัน ทำให้ภาษาฝรั่งเศสในอังกฤษวิวัฒนาการเป็นภาษาฝรั่งเศสอีกแบบหนึ่งที่แตกต่างไปจากภาษาฝรั่งเศสที่พูดกันอยู่ในประเทศฝรั่งเศส และทำให้คนฝรั่งเศสในประเทศฝรั่งเศสรู้สึกขบขันต่อภาษาฝรั่งเศสในประเทศอังกฤษมาก

สงคราม ๑๐๐ ปี

การที่อังกฤษเข้าประกาศสงครามกับฝรั่งเศสในปี ค.ศ. ๑๓๓๗-๑๔๕๓ มีมูลเหตุมาจากพระเจ้าริชาร์ดที่ ๓ พยายามเข้าครอบครองสกอตแลนด์ จึงพยายามเข้าครองบัสซังก์ฝรั่งเศสด้วยชัยชนะของพระองค์ในปี ค.ศ. ๑๓๔๖ ที่เมืองเครซี (Crecy) และในปี ค.ศ. ๑๓๕๖ ที่เมืองปัวติเย (Poitiers) ยิ่งทำให้อังกฤษเริ่มเห็นความสำคัญของอังกฤษ ทำให้รู้สึกรักชาติมากขึ้น โดยเฉพาะในรัชสมัยของพระเจ้าเฮนรีที่ ๕ อังกฤษรู้สึกพากภูมิใจในชัยชนะที่ Agincourt ในปี ค.ศ. ๑๔๑๕ ระยะเวลาที่คนอังกฤษเริ่มรู้สึกว่าภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาของศัตรู และสงคราม ๑๐๐ ปี ก็เป็นการล้ม

เลิกการใช้ภาษาฝรั่งเศสในอังกฤษ

การเขียนฐานะของชนชั้นกลางและชนชั้นกรรมกร

ในปลายสมัยกลาง ชนชั้นกลางซึ่งมีเป็นจำนวนมากได้เขียนฐานะตนเองขึ้นในฤดูร้อนปี ค.ศ.๑๓๔๘ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของอังกฤษได้เกิดโรคระบาดขึ้นชนิดหนึ่งและทวีความรุนแรงขึ้นโดยระบาดไปทางเหนือในปี ค.ศ.๑๓๔๙ จนถึงต้นปี ค.ศ.๑๓๕๐ โรคระบาดนี้ทำให้คนถึงแก่ความตายภายใน ๒-๓ วัน จำนวนคนตายมีมากถึง ๓๐% จนได้นามว่าเป็น Black Death โรคระบาดครั้งนี้ คนมีฐานะดีรำรวยจะตายเป็นส่วนน้อย เพราะพวกเขาสามารถชังตนเองอยู่ในคฤหาสน์ได้ ในขณะที่คนจนไม่มีทางป้องกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ ค่าจ้างคนงานจึงต้องมีราคาสูงมาก เพราะไม่มีคนรับจ้าง ผลของการเกิด Black Death นี้ ทำให้ชนชั้นกรรมกรได้เขียนฐานะทางเศรษฐกิจ และมีความสำคัญขึ้นพร้อม ๆ กับภาษาอังกฤษที่พวกชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำใช้พูด ก็ได้ทวีความสำคัญขึ้นด้วย

การเกิดใหม่ของภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ ๑๔

ต้นศตวรรษที่ ๑๔ ชาวอังกฤษเกือบทุกคน ทุกชนชั้นจะต้องรู้จักภาษาอังกฤษ ถึงแม้ภาษาฝรั่งเศสจะเป็นภาษาที่ใช้กันในศาลบ้าง แต่ก็ใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ นักประพันธ์ต่าง ๆ จะประพันธ์งานร้อยแก้วร้อยกรองด้วยภาษาอังกฤษ เช่น จอห์น กาวเวอร์ (John Gower)*¹ ได้เขียนบทประพันธ์ของเขา ชื่อคอนเฟสซิโอ อามันติส (Confessio Amantis) และโรเบิร์ต ออฟ บรุน (Robert of Brunne) ได้เขียนบันทึกเหตุการณ์ (Chronicle) ไว้ในปี ค.ศ.๑๓๓๘ เป็นภาษาอังกฤษ ในสมัยนี้คนที่พูดภาษาฝรั่งเศสจะมีเพียง ๒ กลุ่ม คือ พวกที่มีการศึกษาสูง และพวกฝรั่งเศสในอังกฤษเอง พวกที่มีการศึกษาสูงได้แก่ พวกที่มีอาชีพเป็นนักกฎหมาย ผู้พิพากษา และนายความ เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีพวกพระในศาสนาที่ใช้ภาษาฝรั่งเศส โดยเฉพาะพระที่วัดเซนต์ออกัสติน (St. Augustine) ที่เมืองแคนเตอร์เบอรี (Canterbury) ที่วัดเซนต์ปีเตอร์ (St. Peter) ที่เวสต์มินสเตอร์ (Westminster) และที่อารามของเซนต์แมรี (St. Mary's Abbey) ในเมืองยอร์ก นอกจากนี้ภาษาฝรั่งเศสยังใช้พูดกันในหมู่ชนชั้นปกครอง ในวงการธุรกิจบ้าง แต่ก็มิใช่ภาษาอังกฤษปะปนอยู่ทั่วไป

*¹ จอห์น กาวเวอร์ เขียนบทประพันธ์ไว้ทั้ง ๓ ภาษา คือ ละติน ฝรั่งเศส และอังกฤษ

โดยสรุป ในศตวรรษที่ ๑๔ คนอังกฤษที่พูดภาษาฝรั่งเศสจะพูด ๒ ภาษา (bilingual) และภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่พูดเข้าใจกันมากกว่าภาษาฝรั่งเศส แม้แต่ในครอบครัวของนักรบเมืองเอง มีตัวอย่างที่แสดงให้เห็นชัดว่า ภาษาอังกฤษในศตวรรษที่ ๑๔ เริ่มมีบทบาทสำคัญมากกว่าภาษาฝรั่งเศสหรือละติน คือ ในปี ค.ศ. ๑๓๓๗ ในพระราชพิธีสถาปนาพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๓ เป็นกษัตริย์อังกฤษ รัฐสภาอังกฤษ ซึ่งมีประธานรัฐสภาชื่อนายฟร็อสซา (Froissart) เขาพูดได้ ๓ ภาษา คือ ภาษาละติน ฝรั่งเศส และอังกฤษ ได้เลือกประกาศการสถาปนาด้วยภาษาอังกฤษ^{*1} เพราะขณะนั้นภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ทุกคนเข้าใจ ซึ่งเมื่อ ๑๐ ปี ก่อนหน้าการสถาปนาปี พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ ๒ ก็ยังใช้ภาษาอังกฤษ ในการประกาศยืนยันการเข้าครอบครองกรุงลอนดอน และในปี ค.ศ. ๑๓๖๒ มีการเปิดรัฐสภาเป็นครั้งแรกโดยใช้ภาษาอังกฤษ สรุปว่า ในศตวรรษที่ ๑๔ คนอังกฤษใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (Native tongue)

ภาษาอังกฤษในโรงเรียนและมหาวิทยาลัย

หลังจากปี ค.ศ. ๑๐๖๖ ภาษาฝรั่งเศสได้เข้าแทนที่ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน จนกระทั่งถึงศตวรรษที่ ๑๒ เมื่อบิด (Bede) ได้เขียนประวัติศาสตร์ของอังกฤษด้วยภาษาอังกฤษ และคนอังกฤษจำนวนมากไม่พอใจในศตวรรษที่ ๑๔ หลังจาก Black Death อาจารย์ในมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอนและหลังจากปี ค.ศ. ๑๓๔๘ ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษาที่ใช้ในโรงเรียนต่าง ๆ จนถึงปี ค.ศ. ๑๓๔๘ การใช้ภาษาอังกฤษในสถาบันการศึกษาจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดและใช้กันโดยทั่วไป

ในศตวรรษที่ ๑๕ คนอังกฤษเป็นจำนวนมากไม่สามารถพูดหรือเขียนภาษาฝรั่งเศสได้ แต่ถ้าใครสามารถพูดเขียนภาษาฝรั่งเศส ก็นับว่า เป็นผู้รู้ภาษาค้างประเทศ ภาษาฝรั่งเศสกลายเป็นภาษาที่ใช้เฉพาะเมื่อแสดงวัฒนธรรมฝรั่งเศสและเป็นภาษาที่ใช้ใน

*1 Baugh and Cable, P. 147

วงการแพทย์และเครื่องสำอางค์เท่านั้น

การเขียนภาษาอังกฤษ

ในรัชสมัยของพระเจ้าเฮนรี่ที่ ๕ (ค.ศ.๑๔๑๓-๑๔๒๒) เป็นสมัยที่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในเรื่องการเขียนภาษาอังกฤษ พระเจ้าเฮนรี่ที่ ๕ เองก็ใช้ภาษาอังกฤษในการเขียนจดหมาย จนกระทั่งสิ้นสุทธรัชสมัยของพระองค์ ในช่วงเวลานี้ภาษาอังกฤษเริ่มมีบทบาทในด้านการเขียนเป็นอย่างมาก

วรรณคดีอังกฤษในสมัยกลาง

วรรณคดีอังกฤษในสมัยนี้ เป็นหลักฐานให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาภาษาอังกฤษในสมัยกลาง ในช่วงเวลาที่ชนชั้นสูงเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศส หนังสือที่ใช้เรียนหรืออ่าน จะเป็นภาษาฝรั่งเศสทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นงานประพันธ์นิศรร้อยแก้วหรือร้อยกรอง ถ้าใช้เขียนด้วยภาษาอังกฤษจะเป็นวรรณคดีที่เกี่ยวกับศาสนา โดยเฉพาะถ้าเป็นงานเขียนเกี่ยวกับทางภาคตะวันตกเฉียงใต้จะใช้ภาษาถิ่นของเวลส์-แชนซัน ซึ่งในสมัยนี้นับเป็นภาษาถิ่นของพวกชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำ ประมาณปี ค.ศ.๑๒๕๐-๑๓๕๐ เป็นสมัยที่วรรณคดีที่เกี่ยวกับศาสนาจะเขียนด้วยภาษาอังกฤษที่มีระบบไม่แน่นอน

ในช่วง ๕๐ ปี หลังของศตวรรษที่ ๑๔ เป็นช่วงที่มีความตื่นตัวในเรื่องการประพันธ์วรรณคดีต่าง ๆ ด้วยภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ปี ค.ศ.๑๓๕๐-๑๔๐๐ เรียกกันว่าเป็นสมัยที่มีนักประพันธ์ใหญ่ ๆ เกิดขึ้นมากมาย (Period of Great Individual Writers) ซึ่งมีเจฟรี ชอเซอร์ (Geoffrey Chaucer) เป็นนักประพันธ์คนสำคัญที่มีชื่อเสียงมากที่สุด ในสมัยกลาง (ค.ศ.๑๓๕๐-๑๔๐๐) เป็นนักประพันธ์ที่มีชื่อเสียงของอังกฤษก่อนสมัยเชคสเปียร์ ชอเซอร์ได้ประพันธ์วรรณคดีต่าง ๆ ทั้งร้อยแก้วร้อยกรองไว้หลายเรื่องด้วยกัน

เช่น แคนเตอร์เบอรีเทลส์ (Canterbury Tales) นอกจากชอเซอร์แล้ว ยังมีนักประพันธ์คนสำคัญอื่น ๆ อีกหลายคนที่มีประพันธ์งานเป็นภาษาอังกฤษ เช่น มาลอรี่และแคกซ์ตัน (Malory and Caxton) เฮนรี่สัน (Henryson) ดันบาร์ (Dunbar) แกวิน ดูกลาส (Gawin Douglas) และลินเซ (Lindsay) เป็นต้น

การแบ่งภาษาถิ่นในสมัยกลาง

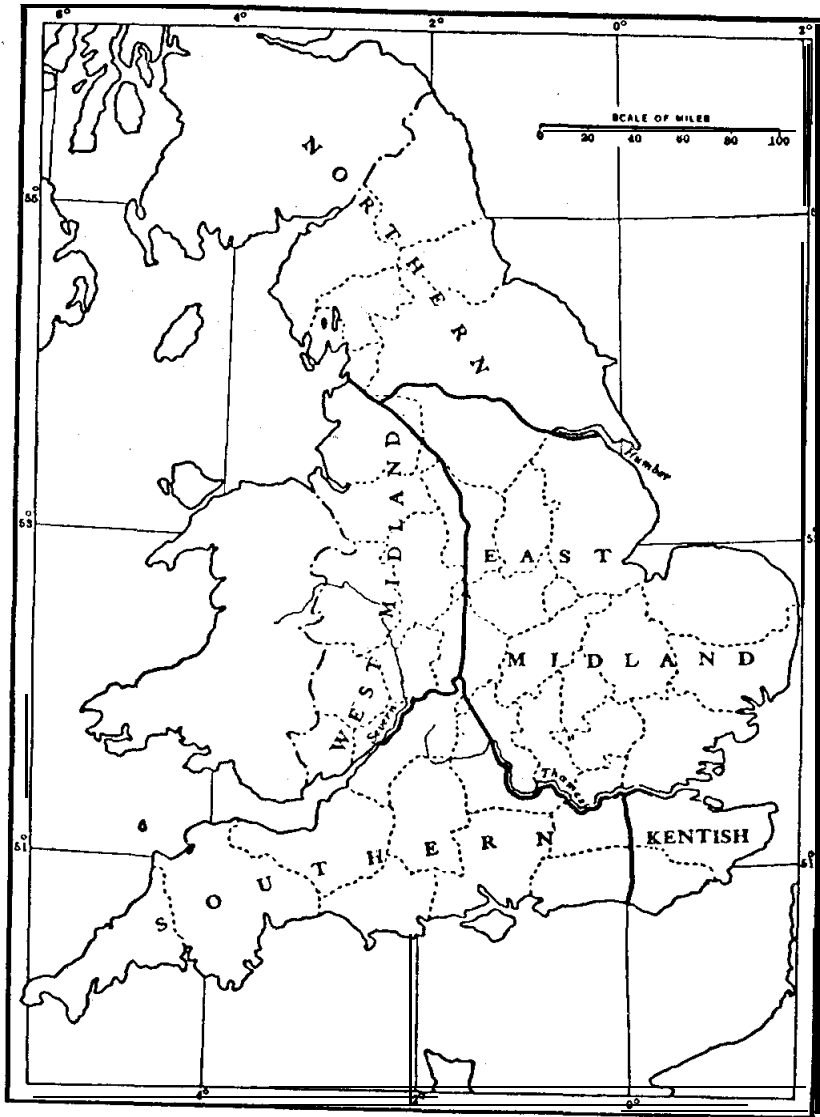
ภาษาอังกฤษในสมัยกลางจะแตกต่างกันไปตามแคว้นต่าง ๆ แม้แต่ในแคว้นเดียวกันก็ยังมี ความแตกต่างกัน และจะแตกต่างกันมากถ้าเป็นภาษาอังกฤษต่างตำบล ต่างอำเภอ จึงเป็นการยากที่จะแบ่งภาษาถิ่นในสมัยนี้ อย่างไรก็ตาม นักภาษาถิ่นก็สามารถแบ่งภาษาถิ่นในอังกฤษสมัยกลางออกเป็น ๔ ถิ่น ด้วยกันคือ

๑. ภาษาถิ่นภาคเหนือ(Northern Dialect) ได้แก่ ภาษาถิ่นตั้งแต่บริเวณเหนือสุดลงจนจรดแม่น้ำฮัมเบอร์ ซึ่งเป็นภาษาถิ่นนอร์ทัมเบรียนเดิมในสมัยภาษาอังกฤษยุคโบราณนั่นเอง

๒. ภาษาถิ่นภาคกลางตะวันออก (East Midland Dialect) ได้แก่ ภาษาถิ่นบริเวณตั้งแต่แม่น้ำฮัมเบอร์ลงมาจรดแม่น้ำเทมส์ทางด้านตะวันออก ภาษาถิ่นบริเวณนี้คือภาษาถิ่นที่เรียกว่าเมอร์เซียน (ทางตะวันออก) ในสมัยภาษาอังกฤษยุคโบราณนั่นเอง

๓. ภาษาถิ่นภาคกลางตะวันตก (West Midland Dialect) ได้แก่ ภาษาถิ่นบริเวณตั้งแต่แม่น้ำฮัมเบอร์ลงมาจรดแม่น้ำเทมส์ทางด้านตะวันตก ภาษาถิ่นบริเวณนี้คือ ภาษาถิ่นที่เรียกว่าเมอร์เซียน (ทางตะวันตก) ในสมัยภาษาอังกฤษยุคโบราณนั่นเอง

๔. ภาษาถิ่นภาคใต้ (Southern Dialect) ได้แก่ ภาษาถิ่นบริเวณภาคใต้ทั้งหมด ตั้งแต่แม่น้ำเทมส์ลงมา ภาษาถิ่นภาคใต้นี้ เป็นการรวมภาษาถิ่นเวลซแซกซัน และ เคนทิช เดิมของภาษาอังกฤษยุคโบราณนั่นเอง

*1

แผนที่แสดงการแบ่งภาษาถิ่นในสมัยกลาง (ค.ศ.๑๑๐๐-๑๕๐๐)

*1 Baugh and Cable, P. 190

ภาษาถิ่นทั้ง ๔ ถิ่นนี้ จะมีความแตกต่างในเรื่องของการออกเสียง คำศัพท์และ โครงสร้างไวยากรณ์ โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับระบบ inflections*¹ เช่น การเติมปัจจัยท้ายคำกริยาปัจจุบันกาล indicative mood ที่มีประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ภาษาอังกฤษยุคโบราณจะเติมปัจจัย ep ซึ่งจะออกเป็นเสียง interdental / θ / คือ / eθ / ตามภาษาถิ่นของเวสแซกซัน ซึ่งภาษาอังกฤษยุคกลางนี้ ถ้าเป็นภาษาถิ่นภาคใต้ ก็ยังคงเติมปัจจัยด้วยเสียง / θ / เหมือนเวสแซกซัน คือเติม eth*² ออกเสียงสระเป็นครึ่งเสียง (unstressed) คือ / eθ / แต่สำหรับภาษาถิ่นภาคกลาง ตะวันออก ซึ่งเป็นภาษาถิ่นที่เป็นแบบอย่างในการศึกษา Middle English จะเติมปัจจัยด้วย - en (ซึ่งเป็นปัจจัยที่ในยุคโบราณใช้ใน subjunctive mood) ส่วนภาษาถิ่นภาคเหนือ ก็ยังคงเติมปัจจัย - es ออกเสียงด้วยเสียง fricative / ez / เหมือนภาษาอังกฤษยุคโบราณทางเหนือ

โดยสรุป การเติมปัจจัยท้ายคำกริยาของประธานเอกพจน์บุรุษที่ ๓ ปัจจุบันกาล indicative mood ของภาษาอังกฤษสมัยกลางมีดังนี้

ภาษาอังกฤษปัจจุบัน **The Mther loves him**

*¹ การเปลี่ยนปัจจัยไปตาม เพศ พจน์ การก ฯลฯ ของคำ

*² ภาษาอังกฤษสมัยกลางเปลี่ยนตัวสะกดจาก *þ* → *th* ในตอนปลาย

ภาษาอังกฤษยุคกลาง

ภาคเหนือ **The mother loves him**

ภาคกลาง **The mother loven him**

ภาคใต้ **The mother loveth him**

สำหรับรูปแสดง present participle ของคำกริยาของแต่ละภาษาถิ่น จะมีรูปร่างแตกต่างกัน ไม่เหมือนภาษาอังกฤษปัจจุบัน ซึ่งมีรูป -ing ภาษาอังกฤษยุคกลาง จะใช้รูป present participle เหมือนกับรูปแสดงอดีตกาล คือจะลงท้ายด้วยเสียงที่เกิดจากฟัน (dental suffix) /d, t/ แต่สระภายในจะแตกต่างกันไปดังนี้

ภาคเหนือ **lovande**

ภาคกลาง **lovende**

ภาคใต้ **lovinde**

อย่างไรก็ตาม ในสมัยกลางนี้ ภาษาถิ่นภาคเหนือจะแตกต่างจากภาษาถิ่นภาคใต้มาก ในขณะที่ภาษาถิ่นภาคกลางที่อยู่ก่อนไปทางเหนือก็จะมี ความคล้ายคลึงกับภาษาถิ่นทางเหนือ และภาษาถิ่นภาคกลางที่ก่อนมาทางใต้ก็จะมี ความคล้ายคลึงกับภาษาถิ่นภาคใต้

จะเห็นว่าบุรุษสรรพนามที่แสดงพหูพจน์บุรุษที่ ๓ ของภาษาอังกฤษปัจจุบัน 'they' นั้น ในสมัยกลางภาษาถิ่นภาคใต้จะใช้รูป h เหมือนภาษาอังกฤษยุคโบราณ คือ hi (ประธาน) here (เจ้าของ) และ hem (กรรม) ในขณะที่ภาคเหนือจะใช้รูป th ซึ่งเป็นรูปที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาสแกนดิเนเวียที่เข้ามา มีบทบาทกับภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ศตวรรษที่ ๘ เป็นต้นมา ดังนั้นภาคเหนือจะใช้รูป they แทน hi

ความแตกต่างของภาษาถิ่นยุคกลางในเรื่องการออกเสียงสระและพยัญชนะ เช่น การที่เสียง / ē / ของภาษาอังกฤษโบราณ วิวัฒนาการในยุคกลาง เป็นเสียง / ɛ / ทางภาคใต้ เช่น stone / ɛ / home / ɛ / *¹ การเปลี่ยนเสียงจาก / ē / → / ɛ / นี้ ภาษาถิ่นภาคใต้จะเหมือนภาคกลาง แต่ภาษาถิ่นภาคเหนือจะออกเป็นเสียงสระหน้า (fronted) คือ / e / ซึ่งยังคงออกเป็นเสียง / ē / อยู่ในภาษาสกอตปัจจุบัน

ความแตกต่างในเรื่องของเสียงพยัญชนะ จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษยุคโบราณ นั้นเสียงเสียดสี /s, z/ และเสียง labio-dental / f, v / จะไม่ปรากฏในตำแหน่งหน้าสุดด้วยเสียงโฆษะ (voiced) เพราะสมัยนี้เสียงพยัญชนะในตำแหน่งหน้าจะออกด้วยเสียงอโฆษะ (voiceless) แต่เนื่องจากอิทธิพลของภาษาฝรั่งเศสของภาษาอังกฤษยุคกลาง จึงเกิดการออกเสียง / v , z/ ในตำแหน่งหน้า และมีรูปการสะกดด้วย v และ z ในภาษาถิ่นภาคใต้ และภาคกลางตอนใต้

ส่วนภาษาถิ่นภาคเหนือและภาคกลางตอนเหนือยังไม่มีเสียงโฆษะ / v, z / ในตำแหน่งหน้าคำ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ภาคเหนือและภาคกลางเหนือใช้คำ for, from, fox
ภาคใต้และภาคกลางใต้ใช้คำ vor, vrom, vox*²

*¹ ภาษาอังกฤษยุคกลางออกเสียงตัวละกด o เป็น / ɔ / แต่ปัจจุบันเสียงจะสูงขึ้นเป็น / o /

*² แสดงให้เห็นว่า ภาษาอังกฤษปัจจุบัน การที่ทางเหนือใช้คำ fox แต่ภาษาถิ่นทางใต้ใช้คำ vixen นั้น เป็นผลมาจากภาษาถิ่นสมัยกลาง

ความแตกต่างในด้านการออกเสียงพยัญชนะอีกด้านหนึ่ง คือ การออกเสียง affricate / ฌ / ทางภาคใต้ ในคำที่สะกด ch (O E สะกด c) แต่ทางเหนือจะออกด้วยเสียง velar /k/ และสะกดด้วย k เช่น ภาคเหนือ benk ภาคใต้ใช้ bench แม้กระทั่งคำสรรพนามเอกพจน์บุรุษที่ ๑ ภาคใต้จะใช้คำ ich ออกเสียง / iʃ /*¹ แต่ภาคเหนือจะใช้คำ .ik ออกเสียง / ik / นอกจากนี้ ภาคเหนือยังใช้คำ kirk ภาคใต้ใช้คำ church เป็นต้น

ความแตกต่างของภาษาถิ่นต่าง ๆ ดังกล่าวจะเริ่มลดน้อยลง และเพิ่มความคล้ายคลึงกันมากขึ้นในปลายสมัยกลาง เมื่อ เริ่มมีการปรับปรุงวิธีการเขียนให้เป็นมาตรฐาน จึงต้องพยายามสร้างภาษาถิ่นต่าง ๆ ให้มีความเหมือนกันมากขึ้น

การปรับปรุงภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน

ปลายสมัยศตวรรษที่ ๑๔ ได้มีการปรับปรุงภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐานเหมือนกันหมดทั่วไปทั้งเกาะอังกฤษทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน โดยเฉพาะภาษาถิ่นภาคกลาง ตะวันออกได้กลายเป็นศูนย์กลางการปรับปรุงภาษาถิ่นภาษาอังกฤษให้เป็นมาตรฐาน เพราะกรุงลอนดอนซึ่งเป็นเมืองหลวงตั้งอยู่บริเวณนี้

*¹ เสียง / ฌ / ที่ปรากฏในพยางค์ที่ไม่ลงเสียงเน้นหนักในภาษาอังกฤษสมัยกลาง จะค่อย ๆ หายไป เช่น ic / iʃ / จะเหลือเพียง / i / ซึ่งต่อมาอีกยุคหนึ่งจะกลายเป็นสระประสม / aɪ /

มีเหตุผล ๓ ประการ ที่ทำให้ภาษาถิ่นภาคกลางตะวันออกกลายเป็นศูนย์กลางของภาษาอังกฤษมาตรฐาน คือ

๑. ภาคกลางเป็นภาคที่อยู่ตรงกลางระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ซึ่งมีความแตกต่างกันในด้านภาษาถิ่นอย่างมาก ภาคกลางจึง เป็นภาคกลางระหว่างความแตกต่างทั้ง ๒ ภาค ภาคใต้ เป็นภาคที่ผู้คนยึดถือขนบธรรมเนียมเดิม แม้แต่การเปลี่ยนแปลงทางภาษาก็ไม่ยอมรับ ในทางตรงกันข้ามคนอังกฤษทางเหนือเป็นพวกสมัยใหม่หัวรุนแรง ที่รักความเปลี่ยนแปลง ภาคกลางจึงเป็นภาคที่จะประนีประนอมความต่างกันในด้านภาษาของภาษาถิ่นภาคเหนือและภาคใต้

๒. ภาคกลางตะวันออก เป็นภาคที่มีอาณาเขตกว้างขวาง และมีประชากรอาศัยอยู่หนาแน่น พื้นดินอุดมสมบูรณ์มากกว่าภาคตะวันตก หรือภาคเหนือ ภาคใต้-ถึงแม้พื้นดินจะมีความอุดมสมบูรณ์พอ ๆ กันกับภาคกลาง แต่ความเจริญอื่น ๆ เช่น ลักษณะของเมืองจะเป็นเมืองเล็ก ๆ

๓. ภาคกลางตะวันออกเป็นที่เกิดของ ๒ มหาวิทยาลัยใหญ่ที่สำคัญของอังกฤษ คือ มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ด และ เคมบริดจ์ ซึ่งทั้ง ๒ สถาบันนี้จะเป็นศูนย์กลางของภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานที่ถูกต้อง เนื่องจากในสมัยกลาง วิชาอารามต่าง ๆ ในอังกฤษไม่ได้เป็นศูนย์กลางทางภาษาอีกต่อไปแล้ว แต่ถึงแม้ทั้ง ๒ มหาวิทยาลัยจะเป็นที่รวมของภาษาอังกฤษมาตรฐาน ทั้งสองมหาวิทยาลัยก็ยังคงมีความแตกต่างกันอยู่บ้าง เพราะมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ตั้งอยู่ในเขตภาคกลางตะวันออก แต่มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดตั้งอยู่ในเมืองออกซ์ฟอร์ด ซึ่งเป็น เมืองชายแดนระหว่างภาคกลางและภาคใต้ มหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดจึงได้รับขนบธรรมเนียมประเพณีและภาษาของภาษาถิ่นภาคใต้เอาไว้มากกว่าได้จากทางภาค

กลาง ดังนั้น ภาษาอังกฤษที่ใช้ในมหาวิทยาลัยออกซ์ฟอร์ดจึงไม่ใช่ภาษาถิ่นแบบลอนดอน*¹ (London English) และมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ก็นับเป็นมหาวิทยาลัยที่เป็นตัวแทนของภาษาอังกฤษแบบมาตรฐานโดยแท้จริง หรือเรียกได้ว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่เป็นศูนย์กลางของภาษาภาคกลางตะวันออกในยุคกลางนั่นเอง

ดังนั้น ภาษาถิ่นภาคกลางตะวันออกที่เรียกว่า London English จึงได้ทวีความสำคัญขึ้นเหนือภาษาถิ่นอื่น ๆ ทั้งหมด เหมือน ๆ กับภาษาที่ปารีส เป็นภาษาถิ่นที่สำคัญที่สุดของฝรั่งเศสทั้งนี้เพราะกรุงลอนดอนเป็นศูนย์กลางการค้าขาย ศูนย์กลางการเมือง การปกครองของอังกฤษ ดังนั้น การศึกษาภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน (Standard British English) ในสมัยปัจจุบัน จึงเป็นการศึกษาประวัติของ London English

ในช่วงปลายศตวรรษที่ ๑๔ ภาษาอังกฤษแบบลอนดอนก็มีผู้ยอมรับใช้กันทั่วไป เป็นภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน (โดยเฉพาะในด้านภาษาเขียน) ยิ่งในปี ค.ศ. ๑๔๗๖ เมื่อมีการประดิษฐ์เครื่องพิมพ์ดีดขึ้น ภาษาอังกฤษที่ลอนดอนยิ่งแพร่หลายไปทั่ว กรุงลอนดอนกลายเป็นศูนย์กลางการพิมพ์หนังสือทุกชนิด

*¹ Baugh and Cable, P. 193

ประวัติการเกิดภาษาในยุคสมัยใหม่ตอนต้น (Early Modern English) ค.ศ. ๑๕๐๐-๑๘๐๐

จากเหตุการณ์ที่เรียกว่า The Norman Conquest และ The Black Death ทำให้เกิดภาษาอังกฤษยุคกลางขึ้น จนกระทั่งในปี ค.ศ. ๑๕๐๐ ได้เกิดเหตุการณ์หลายอย่างที่สำคัญที่พลิกโฉมหน้าภาษาอังกฤษให้กลายเป็นภาษาอีกรูปแบบหนึ่ง นับเป็นยุคของการฟื้นฟู ศิลปวิทยาการ (renaissance) ซึ่งการประดิษฐ์เครื่องพิมพ์ดีดชนิดกระเป๋ (movable type) ในปี ค.ศ. ๑๔๖๖ ของวิลเลียม แคนกสตัน (William Caxton) เป็นเครื่องมือสำคัญในการฟื้นฟูความรู้ในสมัยนี้ ในประเทศอังกฤษและทั่วทั้งทวีปยุโรป ทำให้การศึกษาเจริญก้าวหน้าขึ้น การคมนาคมติดต่อทวีความรวดเร็วขึ้น และคนที่ต่างฐานะต่างภาษาก็เข้าร่วมกลุ่มกันได้ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้ภาษาอังกฤษเปลี่ยนแปลงไป เป็นอีกรูปหนึ่งที่เรียกว่า เป็นภาษาอังกฤษในยุคสมัยใหม่ตอนต้น (Early Modern English)

วิลเลียม แคนกสตัน เป็นผู้ชักนำการใช้พิมพ์ดีดที่ประดิษฐ์ในเยอรมันตอนกลางศตวรรษที่ ๑๕ เข้ามาในอังกฤษเมื่อปี ค.ศ. ๑๔๗๖ การนำเครื่องพิมพ์ดีดมาใช้ในวงการศึกษานี้ ทำให้การศึกษาเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เพราะแต่ก่อนมีแต่ต้นฉบับที่เขียนไว้ด้วยลายมือ (manuscript) ที่เก็บรักษาไว้ ไม่ได้นำออกมาใช้เพราะเกรงจะสูญหาย ในช่วง ๒๐๐ ปี หลังจากมีเครื่องพิมพ์ดีด หนังสือตำราต่าง ๆ ในอังกฤษได้พิมพ์ขึ้นมากกว่า ๒ หมื่นเรื่อง เป็นภาษาอังกฤษในสมัยศตวรรษที่ ๑๗ (ค.ศ. ๑๖๔๐) มีการแปลและพิมพ์เรื่องของ Herodotus, Caesar, Aristotle, Cicero, Homer, St. Augustine เป็นต้น และมีการจัดพิมพ์วรรณคดีทางศาสนาอีกมากมาย*¹ นอกจากนี้ยังมี

*¹ เพราะสมัยนั้นได้เกิดการปฏิรูปศาสนา (Reformation) ขึ้นในเยอรมัน ฝัศกายโปรเตสแตนต์ (Protestant) ซึ่งเผยแพร่ไปทั่วยุโรป

การพิมพ์ที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ การใช้สำนวนโวหาร แม้แต่เรื่องการท่องเที่ยวก็จัดพิมพ์ขึ้นทั่วไป

การใช้เครื่องพิมพ์ดีดในอังกฤษ ทำให้เกิดการขยายตัวในวงการศึกษาเป็นอย่างมาก คนอังกฤษมากกว่าครึ่ง คือ ประมาณ $\frac{9}{10}$ ของพลเมืองทั้งหมด สามารถอ่านหนังสือได้ ในศตวรรษที่ ๑๗, ๑๘ พวกชนชั้นกลางคือพวกพ่อค้า จะนิยมการเรียนให้มีความรู้สูง จึงเกิดการสร้างโรงเรียนขึ้นอีกมากมาย

อย่างไรก็ตาม การติดต่อแลกเปลี่ยนสินค้า การค้าขาย ก็ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดตลอดจนถึงการถ่ายทอดภาษาซึ่งกันและกัน ในระยะนี้จักรวรรดิอังกฤษได้ขยายตัวทางการค้าขายมาก ทำให้คำศัพท์เพิ่มพูนมากขึ้น การประดิษฐ์สิ่งใหม่ เช่น รถยนต์ รถไฟ เครื่องบิน ทำให้เกิดการติดต่อซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดการอยู่ร่วมกัน แลกเปลี่ยนภาษาถิ่น นอกจากนี้การประดิษฐ์ โทรเลข โทรศัพท์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ก็มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของภาษาอังกฤษอย่างมาก

เหตุผลอีกประการหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของภาษาอังกฤษในสมัยนี้ก็คือ การที่คนอังกฤษได้เกิดความรู้สึก ความสำนึกในตัวเองว่าตัวเขาเองเป็นคนชนชั้นใด เขาควรจะทำตัวอยู่ในกลุ่มสังคมใด เพราะคนที่มีสภาพความเป็นอยู่ที่คล้ายกัน มีการศึกษาระดับเดียวกัน ก็จะใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกัน แม้แต่ในทุกวันนี้ การปกครองระบอบประชาธิปไตย ทำให้คนสามารถปรับตัวเองให้มีเศรษฐกิจดีขึ้นอยู่ในสังคมที่สูงขึ้น มีการศึกษาดีขึ้น เขาก็จะปรับปรุงการใช้ภาษา เช่น การใช้ไวยากรณ์ การออกเสียง การเลือกใช้คำศัพท์ให้ดีขึ้นเท่ากับคนที่เป็ชนชั้นสูง การปรับปรุงการใช้ภาษานี้เปรียบเสมือนการปรับปรุงลักษณะการแต่งกาย และระสนิยม เขาจะระวังภาษาที่พูด สำเนียง และระบบไวยากรณ์ให้เป็นผู้ดี ลักษณะแบบนี้เรียกว่า การมีความสำนึกในการอยู่ร่วมกันในสังคม (Social awareness)

จะเห็นได้ว่าในสมัยกลาง (Middle English) ภาษาอังกฤษได้เกิดการเปลี่ยนแปลงเรื่องระบบไวยากรณ์เป็นส่วนใหญ่ โดยเฉพาะในเรื่องของการเติมปัจจัยท้ายคำ (inflectional endings) อันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาฝรั่งเศส แต่เปลี่ยนแปลงน้อยมากในเรื่องของคำศัพท์ ส่วนในต้นสมัยใหม่นี้ ความเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นส่วนใหญ่ในเรื่องของคำศัพท์ เนื่องจากวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้า เกิดการประดิษฐ์เครื่องมือประดิษฐ์ที่เป็นแบบอย่างของภาษาเขียนในตำราเรียนในนิตยสาร ตลอดจนหนังสือพิมพ์ชนิดต่าง ๆ

คำถามท้ายบท

จงตอบคำถามต่อไปนี้ให้ได้ความ (เฉลยคำตอบหน้า ๒๖๗)

๑. จงอธิบายการแบ่งภาษาอังกฤษออกเป็นยุคต่าง ๆ ด้วยการแบ่งตามคริสต์ศักราช
๒. จงอธิบายการแบ่งภาษาถิ่นในสมัย Old English
๓. จงอธิบายการแบ่งภาษาถิ่นในสมัย Middle English

คำถามต่อไปนี้เป็นคำถามอัตนัย ตอบอย่างยาว ไม่มีเฉลยคำตอบ

๑. ภาษาอังกฤษยุคโบราณเกิดขึ้นได้อย่างไร จงอธิบาย
๒. จงเล่าเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ที่ทำให้ภาษาอังกฤษต้องเปลี่ยนรูปแบบจาก Old English ไปสู่รูปแบบใหม่ที่เรียกว่า Middle English
๓. มีเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ใดบ้างที่ทำให้ภาษาอังกฤษสมัยกลาง (Middle English) เปลี่ยนรูปแบบเป็นภาษาอังกฤษสมัยใหม่ตอนต้นตั้งแต่กลางศตวรรษที่ ๑๔ จนถึงประมาณ ค.ศ. ๑๘๓๐ จงอธิบาย